

Шлях додому
Брюс Кемерон

Лукас знайшов цуценя – покруча пітбультер'ера – у підвалі покинутого будинку. Але в Денвері заборонені пітбулі, і на малу Беллу теж оголошують полювання. Лукас не може ризикувати життям улюблениці й тимчасово віддає її до родини в іншому місті. Розлука з господарем стає для Белли страшним ударом. І вона наважується на відчайдушний крок – втечу. За сотні кілометрів, блукаючи у горах Колорадо, Белла шукатиме свій дім. Її шлях виявиться довгим і небезпечним, вона зустрічатиме добрих і поганих людей, знаходячи дорогу лише за покликом серця. Однак заради своєї людини можна подолати все.

Брюс Кемерон

Шлях додому

Моему племіннику Вільяму Гейджу Кемерону

Розділ 1

З самого початку я знала про котів.

Коти були скрізь.

Я не могла добре їх роздивитися – мої очі вже розплющилися, але те, що коти поруч, я розуміла лише з обрисів, які рухалися в тіні. Однак я відчувала їхній запах так чітко, як запах матері, коли вона годувала мене чи моїх братів і сестер, які ворушилися, поки я пробиралася до життєдайного молока.

Звісно, я не знала, що то були саме коти, – просто розуміла, що це неподібні до мене істоти, які живуть у нашому лігві, але не намагаються годуватися поруч зі мною. Пізніше, побачивши, які вони маленькі, швидкі й граційні, я зрозуміла, що коти не лише «не собаки», а окремий вид тварин.

Ми жили разом у прохолодному темному домі. Суха земля у мене під носом пахла чимсь екзотичним і старим. Я із захопленням вдихала цей запах, наповнюючи ніс насиченими приємними ароматами. Згори, зі стелі з сухо го дерева, у повітря сипався пил, а дах був такий низький, що кожного разу, коли мати підводилася з утрамбованої заглибини на землі, яка слугувала нам ліжком, залишаючи нас із братами і сестрами, – а ми пищали на знак протесту й тулилися одне до одного, аби заспокоїтися, – її настовбурчений

хвіст сягав середини простору від землі до балок. Я не знала, куди йшла мати, пам'ятаю лише, як ми тривожилися, доки вона не верталася.

Єдиним джерелом світла в лігві був квадратний отвір у дальньому кутку. Через це вікно у світ до нас потрапляли неймовірні аромати чогось холодного, живого, мокрого, ще п'яніші запахи місцин і речей, ніж ті, що чулися в лігві. Але, попри те, що я іноді мигцем бачила, як котрась із кішок вилазила через отвір чи поверталася з невідомого місця, мати відштовхувала мене щоразу, коли я намагалася проповзти до виходу.

Коли мої лапи зміцніли, а зір став гострішим, я гралася з кошенятами, як із братами і сестрами. Часто обирала ту саму котячу родину в дальньому кутку нашої комунальної квартири, у якій двоє маленьких кошенят були особливо дружелюбні, а їхня мати час від часу вилизувала мене. Подумки я називала її Мама-Кішка.

Я радісно пустувала з котячими, але невдовзі приходила мати й забирала мене, витягаючи за шию з купи кошенят. Вона кидала мене до братів і сестер, і ті з підозрою мене обнюхували. Результат показував, що їм байдуже до залишкового запаху котів.

Таким було мое веселе чудове життя, і я не мала приводів очікувати, що колись щось зміниться.

Я сонно смоктала молоко під попискування братів і сестер, які були зайняті тим самим, коли раптом моя мати швидко підвелася. Це було так неочікувано, що мої лапи повисли над землею, а потім я відірвалася від соска.

Я одразу зрозуміла, що відбувається щось погане.

Паніка поширилася нашим лігвом, ії наче вітром перено сило від одного кота до іншого. Вони кинулися до задньої частини лігва, кішки схопили за шкірку своє нявкотливе потомство. Ми з братами і сестрами пострибали до матері й почали плакати від страху, бо й вона сама була налякана.

Над нами пронеслися яскраві промені світла, і в мене запекли очі. Світло виходило з отвору, як і звуки:

– Господи Ісусе! У цьому підвалі мільйон котів!

Я гадки не мала, ні що видає ці звуки, ні чому лігво заповнювали спалахи світла. З отвору до мене линув запах досі не відомих створінь. Ми були в небезпеці, і загрозу становили саме ці незнайомі створіння. Мати, важко дихаючи, нахилила голову й позадкувала. Ми, хитаючись, щосили подалися за нею, бажаючи ії тоненькими голосами не кидати нас.

– Дай-но подивлюся. О Господи, скільки їх!

– Це проблема?

– Так, чорт забирай, це проблема.

- Що ти хочеш зробити?

- Треба викликати спеціаліста зі знищення безпритульних тварин.

Я відчула різницю між першим і другим набором звуків, зміну їхньої висоти й тону, хоча й не розуміла, що вони означають.

- Хіба ми не можемо потруїти їх власноруч?

- У тебе є щось у фургоні?

- Ні, але можу дістати.

Мати все ніяк не дозволяла нам утішитися її молоком. М'язи в неї були напружені, вуха заведені назад, а її увага зосереджена на джерелі звуків. Я хотіла їсти, хотіла знати, що ми всі в безпеці.

- Гаразд, але якщо ми це зробимо, то весь район буде засипаний дохлими котами. Їх занадто багато. Якби йшлося про одного чи кількох – нема питань, але тут ціла котяча колонія.

- Ти хотів завершити знесення будинку до кінця червня. У нас не так багато часу, щоб позбутися їх.

- Я знаю.

- Дивись, бачиш оті миски? Хтось підгодовує цих триклятих тварин.

Промені світла проникли глибше і, з'єднавшись, утворили яскраву пляму на підлозі перед отвором.

- Ну, просто чудово. Що, в біса, з цими людьми?

- Хочеш я дізнаюся, хто це?

- Ні. Коли котів не стане, проблема зникне. Я викличу когось.

Промені-шукачі востаннє зблиснули і згасли. Я відчула, як затряслася земля від виразних важких кроків, набагато гучніших, ніж тихенька хода котів. Помалу невідомі істоти відійшли від отвору, і поступово кошенята повернулися до веселих ігор. Я посмоктала молоко разом із братами і сестрами, а потім пішла до кошенят Мами-Кішки. Як завжди, коли денне світло, що проникало через квадратний отвір, тьмяніло, дорослі коти і кішки виходили назовні, і вночі я чула, як вони поверталися, а іноді відчувала кров маленької здобичі, принесеної виводкам.

Моя ж мати, добуваючи їжу, не заходила далі за великі миски з сухим кормом, що стояли відразу біля квадратного отвору. Я відчувала запах їжі у її диханні – то була риба, рослини і м'ясо, і мені стало цікаво, яке це все на смак.

Хай там що спричинило паніку, воно скінчилося.

Я гралася з невтомними кошенятами Мама-Кішки, коли наш світ розбився на друзки. Цього разу це були не окремі промені світла – це був яскравий вибух, що засліпив усе навколо.

Коти з переляку розбіглися. Я застигла, не знаючи, що робити.

– Готуйте сітки: коли вони побіжать, то вибіжать усі одразу!

Звук по той бік від отвору:

– Ми готові!

За світлом усередину продерлися три великі істоти. Це були перші люди, яких я побачила, але відразу зрозуміла, що й раніше відчувала їхній запах, просто не могла уявити, які вони на вигляд. Глибоко всередині мене спалахнув інтерес: мене дивним чином тягло в їхній бік, хотілося підбігти до них, поки вони пролазили крізь отвір. Але я залякла на місці від сигналу небезпеки, який видавали знавіснілі коти.

– Одного піймав!

Кіт-самець зашипів і закричав.

– Господи!

– Слідкуй за ним, щойно двоє втекли!

– Чорт забирай! – почулася відповідь із того боку.

Я була далеко від матері, тож спробувала відділити її запах серед котячих запахів, а потім обм'якла, відчувши гострі зуби на своєму загривку. Мама-Кішка понесла мене до задньої частини лігва, далеко в темряву, до місця, де кам'яну стіну розріз

ала глибока тріщина. Вона втиснула мене крізь щілину до маленького вузького простору й поклала до кошенят, а потім згорнулася клубком поруч із нами. Як і Мама-Кішка, кошенята були абсолютно беззвучними. Я лежала разом з ними в темряві і слухала, як люди гукають одне до одного.

– Тут ще й приплід цуценят!

– Ти жартуєш? Гей, тримай он того!

– Господи, а вони швидкі.

– Йди сюди, киць-киць, ми тебе не скривдимо.

– Ось сучка – мати тих цуценят.

– Вона нажахана. Дивись, щоб не вкусила.

- Усе добре. З тобою все буде добре, дівчинко. Йди сюди.
- Гантер нічого не казав про собак.
- І він не сказав, що тут буде стільки гробаних котів.
- Гей, хлопці, ви їх там ловите в сітки на вулиці?
- Це збіса важко зробити! - прокричав хтось іззовні.
- Нумо, цуцику. Прокляття! Дивіться! Зараз вийде сучка-мати!
- Господи Ісусе! Є, собака у нас! - прокричав голос з вулиці.
- Сюди, цуцики, сюди. Вони такі маленькі!
- І ловити їх легше, ніж клятих котів, це вже точно.

Ми чули ці голосні звуки, не розуміючи, що вони означають. Промінь світла пробився крізь тріщину до укриття за стіною, але людський запах не наблизився до нашої схованки. Суміш страху й котячих криків поступово зникла, як і решта звуків.

Потім я заснула.

Прокинувшись, я побачила, що матері не було. І братів і сестер також. Заглибина на землі, де ми народилися й лежали, поки мати нас годувала, досі пахла нашою родиною, але, коли я спробувала винюхати слід матері, мене накрило почуття порожнечі й самотності, від якого я заскавчала, а з мого горла вирвалися схлипування.

Я не розуміла, що сталося, але з котів залишилися тільки Мама-Кішка та її кошенята. Нажахана, у пошуках відповідей і безпеки я повернулася до неї і висловила свій страх. Мама-Кішка витягла кошенят з-за стіни, і вони разом зібралися на невеличкому квадратному клапті тканини, який я вважала їхнім домом. Мама-Кішка ретельно обнюхала мене своїм чорним носом. Потім лягла, згорнувшись клубком навколо мене, а я рушила за запахом і почала смоктати молоко. Відчуття на язичку були нові й дивні, але тепло та іжа були саме тим, чого я бажала, тому з вдячністю годувалася. За мить до мене приєдналися кошенята.

Наступного ранку повернулося кілька котів-самців. Вони рушили до Мами-Кішки, яка попереджувально засичала, а потім повернулися до свого місця і позасинали.

Пізніше, коли дуже яскраве світло в отворі почало тьмяніти, я почула запах ще однієї людини, іншої. Тепер, коли я вже розуміла різницю, то усвідомила, що раніше чула цей запах.

- Киць-киць-киць!

Мама-Кішка раптом зістрибнула з клаптика тканини, залишивши кошенят і мене. З її відходом нас накрила дивна хвиля холоду, і ми всі, приголомшені, притиснулися одне до одного, щоб заспокоїтися, звиваючись у клубок з кошенят і цуценяти. Я бачила, як вона підійшла до отвору, але не вилізла назовні – просто стояла в темному світлі. Коти-самці були насторожі, та не пішли за нею до людини.

– Ти лишилася сама? Я не знаю, що сталося. Мене не було поруч, але на землі є сліди, і я зрозумів, що тут були фургони. Вони забрали всіх котів?

Людина пролізла крізь отвір, на мить затуливши світло. Це був самець – я відчула за запахом, хоча про відмінність між чоловіком і жінкою я дізнаюся пізніше. Він здавався трохи більшим, ніж люди, яких я бачила вперше.

Знову мене потягло до цієї особливої істоти, а всередині почала підійматися якась непояснена туга. Але, пам'ятаючи про жах напередодні, я лишилася з котячими братами і сестрами.

– Так, я бачу вас, друзі. Привіт, як вам вдалося втекти? А вони й миски ваші позабирали. Чудово.

У повітрі почувся шелест і приємний аромат їжі.

– Ось трохи для вас. Піду знайду миску. І трішки води.

Чоловік поліз назад, викручуючись у отворі. Щойно він зник, коти ринулися вперед, жадібно поїдаючи хай там що було розсипано на підлозі.

Я помітила наближення цієї ж таки людини раніше за котів, наче вони не чули його запах, що ставав дедалі сильнішим. Утім, усі коти-самці зреагували так само, коли він знову з'явився в отворі: утекли до свого кутка. Лише Мама-Кішка залишилася на місці. З'явилася нова миска з їжею, але Мама-Кішка не поворухнулася, продовжуючи спостерігати. Я відчувала її напруження і розуміла, що вона готова відскочити і втекти, раптом він спробує схопити нас, як ті інші люди.

– Ось і трохи водички. У тебе є кошенята? Здається, ти ще годуєш. Вони забрали твоїх діток? О, кицю, мені так прикро. Вони збираються знести ці будинки і збудувати багатоквартирний комплекс. Тобі і твоїй родині не можна тут лишатися, розумієш?

Зрештою чоловік пішов, а дорослі коти обережно повернулися до їжі. Я обнюхала морду Мама-Кішки, коли вона наїлася, але щойно стала її облизувати, як вона різко відвернулася.

Час визначався за зміною світла, що лилося крізь квадратний отвір. Прийшло ще кілька котів, деякі з них жили з нами раніше, а також нова самиця. Її поява спричинила бійку серед самців, за якою я з цікавістю спостерігала. Двое суперників лежали зчепившись так довго, що єдиним, з чого я розуміла, що вони не поснули, були помаху їхніх хвостів – але не радісне махання, а ознака справжніх страждань. Розчепившись, вони

витаглися на землі, майже торкаючись один одного носами, і видавали аж ніяк не котячі звуки. В іншій бійці один із самців лежав на боку і бив лапою суперника, що стояв над ним. Той, своєю чергою, бив його по голові, а кіт, що лежав, відповідав серією ударів лапою з пазурами.

Чому вони не підвелися і не напали одне на одного? Їхня поведінка хоч і створювала напруження для решти тварин, але здавалася абсолютно безглуздом.

Окрім Мама-Кішки, я не спілкувалася з дорослими котями. Вони поводитися так, наче мене не існує. Я бавилася з кошенятами. Ми боролися, видиралися одне на одного й ганялися весь день. Іноді я гарчала на них, роздратована грою, яка чомусь здавалася мені неправильною. Я хотіла залазити їм на спинки й кусати за загривки, але вони, схоже, цього не розуміли. Кошенята обм'якали, коли я збивала їх з ніг чи залазила зверху на їхні крихітні тільця. Іноді вони згорталися навколо моєї морди або били по ній крихітними гострими пазурами, стрибаючи з усіх кутків.

Уночі я сумувала за братами і сестрами. Сумувала за мамою. У мене була родина, та я розуміла, що коти відрізняються від мене. У мене була зграя, але зграя кошенят, і це здавалося неправильним. Я почувалася тривожною і нещасною, іноді скавчала, виплескуючи свої страждання. Мама-Кішка облизувала мене, і мені ставало трохи краще, але все одно не так, як мало бути.

Майже щодня приходив чоловік і приносив їжу. Мама-Кішка покарала мене швидким ляпасом по носі за мою спробу наблизитися до нього, і я засвоїла правило лігва: люди не мають нас бачити. Здавалося, ніхто з котячих не хотів відчувати дотик людини, але моє бажання, щоб чоловік узяв мене на руки, посилювалося, і тому підкорюватися законам лігва ставало складніше.

Коли Мама-Кішка припинила нас годувати, нам довелося призвичаїтися до їжі, яку приносив чоловік, – смачних сухих шматочків і часом вологого сирого м'яса. Коли я звикла до зміни їжі, мені стало значно краще. Я так довго голодувала, що цей стан здавався природним, але тепер могла їсти досхочу і хлебтати стільки води, скільки зможу. Я їла більше за всіх котячих братів і сестер разом узятих і була помітно більшою за будь-кого з них, хоч мої розміри їх не вражали. Вони рішуче відмовлялися гратися правильно і продовжували дряпати мені носа.

Ми наслідували поведінку Мама-Кішки й відходили від отвору, коли там з'являлася людина, але в інший час я зважувалася підійти аж до самого краю, поглинаючи насичені аромати ззовні. Уночі Мама-Кішка іноді виходила, і я відчувала, як кошенятам кортить приєднатися до неї. Мене ж більше приваблювало денне світло, але я пам'ятала про Маму-Кішку і знала, що вона швидко припинить будь-яку спробу вийти через отвір.

Одного разу чоловік, чий запах став мені таким же знайомим, як запах Мама-Кішки, з'явився по той бік отвору, видаючи звуки. Я відчула, що поруч з ним було ще кілька людей.

– Зазвичай вони сидять біля задньої частини. Їхня мати підходить ближче, коли я приношу їжу, але не дозволяє себе торкатися.

- У підвалі є інший вихід, окрім цього вікна? - Це був інший голос на додачу до нового запаху - жінка. Я несвідомо замахала хвостом.

- Не думаю. Як усе відбуватиметься?

- У нас є великі рукавиці для захисту, а якщо ви станете тут із сіткою, то зможете піймати всіх котів, що проскочать повз. Скільки їх там?

- Зараз точно не знаю. Ще нещодавно кішка, вочевидь, годувала, але якщо там і є кошенята, то вдень вони не виходять. Є ще кілька котів, та їхню статтю не знаю. Раніше їх було дуже багато, але, гадаю, забудовник їх переловив. Він збирається знести весь цей ряд будинків і збудувати багатоквартирний комплекс.

- Він не дістане дозвіл на знесення, доки тут житимуть безпритульні коти.

- Ймовірно, саме тому він і зробив це. Гадаєте, він завдав шкоди тим, кого впіймав?

- Ну, взагалі не існує закону, що забороняє вилов і знищення котів, які живуть на вашій приватній власності. Одне слово, гадаю, він міг відвезти їх до якогось притулку.

- Котів було багацько. Уся будівля кишіла ними.

- Річ у тому, що я не чула, щоб кудись привезли велику зграю котів. Захисники тварин - це досить тісна громада, ми спілкуємося одне з одним. Якби в нашій системі з'явилося двадцять котів, я дізналася б про це. З вами все гаразд? Ой, вибачте, мабуть, мені не варто було нічого говорити.

- Усе гаразд. Я просто хотів би дізнатися, що сталося.

- Усе-таки ви правильно зробили, що викликали нас, Лукасе. Ми знайдемо гарні домівки всім котам, яких зловимо. Готові?

Я геть знудилася від цих монотонних звуків і завзято боролася з кошенятами, коли відчула, як Мама-Кішка напружилася і її пронизала тривога. Вона, не мигаючи, дивилася на отвір, різко смикаючи хвостом. Її вуха були притиснуті до голови. Я зацікавлено дивилася на неї, не звертаючи уваги на кошеня-хлопчика, яке підбігло, вдарило мене по морді й чкурнуло геть.

Потім спалахнуло світло, і я зрозуміла страх Мами-Кішки. Вона відлетіла до задньої стіни, покинувши кошенят. Я побачила, як вона беззвучно прослизнула у приховану тріщину саме тоді, коли з отвору вилізло двоє людей. Кошенята розгублено й безладно забігали, коти-самці відскочили до задньої частини лігва, а я від страху відбігла вбік.

Яскраве світло, танцюючи, просунулося вздовж стін і знайшло мене, засліплюючи морду.

- Гей! Тут цуценя!

Розділ 2

– Агов, киць-киць-киць! – Жінка повзла вперед, випроставши руку. На її руці була товста тканина, просочена запахами багатьох різних тварин, здебільшого котів.

Нажахані кошенята стрімголов кинулися геть. Вони бігли хаотично й безцільно, і ніхто з них не наблизився до тріщини у стіні, де ховалася Мама-Кішка, хоча я відчувала її, зіщулену й налякану. Інші дорослі коти були трохи вправнішими, хоча більшість із них застигла, нажахано витріщившись на людину, що наближалася. Один із котів помчав до отвору й зашипів, коли жінка піймала його руками у важких рукавицях. Вона обережно передала його до іншої пари рук, укритих тканиною. Ще двоє котів промчали повз неї і вибралися на волю.

– Ви піймали їх? – голосно спитала жінка.

– Одного! – крикнув хтось іззовні. – Другий утік.

Я ж знала, що треба робити. Мені слід піти до мами. Але щось усередині протестувало проти цієї думки: я відчувала, як жінка, що повзе назустріч, вабить і зачаровує мене. Мені нестримно хотілося до неї, бо, хоча мене ніко ли й не торкалася людина, я чітко уявляла, як це відчуватиметься, наче мала давні спогади. Жінка простягнула до мене руки, навіть попри те, що решта котів вискакували в отвір у неї за спиною.

– Сюди, цуцику! – Я кинулася вперед, просто їй у руки, махаючи маленьким хвостиком. – О Господи, який ти милий!

– Піймали ще двох! – гукнув голос ззовні.

Я облизала жінці обличчя, звиваючись і вовтузячись.

– Лукасе! У мене тут цуценя, можете забрати його? – Вона підняла мене й оглянула мій животик. – Тобто її. Це дівчинка.

В отворі з'явився чоловік, який приносив нам їжу в мисках, його запах заповнив повітря. Він простяг руки, обережно взяв мене й витягнув на світ. Мое серце билось, але не від страху, а з великої радості. Я досі відчувала позаду себе кошенят, їхній переляк, запах Мама-Кішки в повітрі був сильний, але в ту мить я просто хотіла, щоб людина тримала мене на руках, хотіла кусати пальці чоловіка і стрибати на нього, коли він опустив мене і прокотив холодною землею.

– Яке ж ти дурко! Ти дурненьке цуценя!

Поки ми гралися, жінка по черзі витягала кошенят і передавала двом чоловікам, які садовили їх у клітки в задній частині фургона. Маленькі кошенята розпачливо нявчали. Їхні крики засмутили мене, бо я була їхньою старшою сестрою, але ніяк не могла допомогти, тільки думала, що незабаром до них приєднається наша мати і їм стане краще.

- Гадаю, ми дістали всіх, - сказала жінка, підійшовши до того місця, де я гралася з чоловіком. - Окрім тих, хто втік.

- Так, вибачте. Ваші хлопці ловили їх, але від мене допомоги було небагато.

- Усе гаразд. Для цього потрібен досвід.

- Що буде з тими, хто втік?

- Ну, сподіваюся, вони не повернуться одразу, бо робітники збираються знести ці будинки. - Жінка опустила на навколішки, щоб почухати мене за вушками. Увага двох людей водночас - це найчудовіше з усього, що колись відбувалося зі мною. - Інших собак у підвалі не було. Гадки не маю, що там робив цей малюк.

- Я раніше її не бачив, - сказав чоловік. - Завжди були самі коти. Скільки їй?

- Не знаю, мабуть, тижнів вісім. Виросте великою, це вже помітно. Подивіться на її лапи.

- Що це за порода, вівчарка? Мاستиф?

- Ні. Тобто тут є домішок мастифа, але з мордочки мені здається, що це стаффордширський тер'єр чи ротвейлер. Важко сказати. Тут, імовірно, цілий коктейль собачих ДНК.

- На вигляд вона здорова. Ну, якщо вона жила у цьому підвалі, - сказав чоловік.

Він підняв мене, і я зм'якла в його руках, а коли підніс ближче, то спробувала вкусити за ніс.

- Я сумніваюся, що вона жила тут, - сказала жінка. - Ймовірно, просто прибігла сюди слідом за кошеням чи котом. До речі, коли ви востаннє бачили маму-кішку?

- Кілька днів тому.

- У підвалі її не було, значить, ми прийшли невчасно, тоді, коли вона пішла на полювання. Якщо побачите її, повідомте мене, гаразд, Лукасе?

- У вас є візитка або що?

- Звісно.

Чоловік поклав мене на землю, і вони з жінкою підвелися. Вона щось передала чоловікові. Я сперлася лапами йому на ноги, прагнучи понюхати цей предмет. Мене цікавило все, що робив цей чоловік, а найбільше хотілося, щоб він знову присів і ще трохи погрався.

– Одрі, – промовив чоловік, дивлячись на маленьку штукенцію, яку тримав між пальцями.

– Якщо мене не буде, поговоріть із будь-ким, хто відповість. Усі знають про цей будинок. Ми приїдемо і спробуємо спіймати всіх бездомних котів. До речі, я дізналася, що останнім часом ніхто не привозив велику групу котів у жоден із притулків у Денвері. Гадаю, нам слід припустити найгірше.

– Хіба може хтось зробити таке? – промовив чоловік, і в його голосі почулося страждання. Я стрибнула йому на ноги, щоб він знав: якщо йому сумно, то внизу є цуценя, здатне прогнати всі турботи геть.

– Не знаю. Іноді я взагалі не розумію людей.

– Я жахливо почуваюся.

– Не треба. Ви ж не знали, що він задумав. Хоч я не розумію, чому вони не відвезли тварин до якогось притулку. Ми могли б знайти кільком із них домівку, і у нас є зв'язки з безпечними місцями для безпритульних котів. Деякі люди навіть не намагаються вчинити правильно. – Жінка підняла мене. – Гаразд, маленька, готова їхати?

Я замахала хвостом, а потім викрутила голову, щоб мати змогу бачити чоловіка. Саме у його руках я хотіла опинитися більше, ніж у будь-чиїх.

– Гм, Одрі?

– Що?

– Я відчуваю, що це мое собача. Одне слово, технічно це я його знайшов.

– О, – жінка поставила мене на землю, і я підійшла до чоловіка, щоб погризти його черевики. – Ну, я не можу так просто віддати тварину. Існують певні процедури.

– Хіба що це мое собача, тоді ви мені його не віддаєте.

– Гаразд. Послухайте. Я не хочу, щоб ця ситуація ставала незручною. Ви взагалі можете взяти цуценя? Де ви живете?

– Тут поруч, у квартирі в будинку через дорогу. Саме тому я й побачив котів: постійно проходжу повз це місце. А одного дня вирішив їх підгодовувати.

– Ви живете сам?

Щось ледве помітне змінилося у настрої чоловіка. Я насторожено підняла голову, прагнучи, щоб він знову взяв мене на руки. Хотіла облизати йому обличчя.

– Ні, я живу з мамою.

– О.

- Ні, це не те, про що ви подумали. Вона хвора. Була на війні, і, коли повернулася з Афганістану, у неї з'явилися певні симптоми. Тож я водночас навчаюся і працюю з асоціацією ветеранів, щоб надавати їй потрібну допомогу.

- Мені дуже прикро.

- Я вчуся онлайн. Це підготовчі курси медичного коледжу. Тож я багато часу проводжу вдома, і моя мама також. Ми зможемо приділити цуценяті стільки уваги, скільки знадобиться. І, гадаю, собака піде на користь нам обом. Мама поки що не може працювати.

Він присів і взяв мене на руки. Нарешті! Він тримав мене, а я відкинулася на долоні й подивилася йому в обличчя. Відбувалося щось важливе, я відчувала це, хоча й не знала, що саме. Лігво, у якому народилася і де досі ховалася Мама-Кішка, здавалося місцем, яке я залишаю позаду. Тепер буду з цим чоловіком, куди б він не взяв мене з собою. Саме цього я хотіла: бути разом з ним.

- Ви колись мали цуценя? - спитала жінка. - Ви знаєте, що вони потребують чимало уваги?

- Я ріс із тіткою. У неї було два йоркширських тер'єри.

- Цей цуцик уже більший за йорка. Вибачте, Лукасе, але я не можу. Це неетично. У нас є процедура перевірки. Одна з причин, чому до нас так рідко повертають тварин, - це дуже суворі вимоги.

- Що ви хочете цим сказати?

- Я відмовляю. Не можу дозволити вам забрати її.

Чоловік глянув на мене й усміхнувся.

- Ну, що, маленька, ти чула це? Вони хочуть забрати тебе в мене. Хіба ти цього хочеш? - Він схилювся обличчям до моєї морди, і я його лизнула. Він усміхнувся. - Ми з цуценям голосуємо за те, що воно залишиться в мене. Два проти одного, - м'яко заперечив він жінці.

- Ха, - видала вона.

- Одрі, я думаю, що все це не просто так. Була причина, через яку ця маленька дівчинка опинилася в підвалі, ховаючись разом з котями. І думаю, що це причина, аби я знайшов її.

- Вибачте, але існують правила.

Він кивнув.

- Завжди є правила й завжди є винятки з правил. Це і є один з тих винятків.

Якусь мить вони стояли мовчки.

– Чи вдається людям у вас вигравати? Я маю на увазі перемогати в суперечках з вами? – зрештою запитала жінка.

Він кліпнув.

– Авжеж. Але, гадаю, не в цьому випадку.

Вона похитала головою й усміхнулася.

– Ну, гаразд, як ви сказали, це ви її знайшли. Чи зможете одразу відвезти її до ветеринара? Скажімо, завтра? Якщо пообіцяєте зробити це, то, думаю, я буду не проти... Дозвольте віддати вам деякі речі, у мене є повідці, нашійники й корм для цуценят.

– Агов, цуцику! Хочеш жити у мене?

На його обличчі сяяла усмішка, але в голосі я відчувала щось таке, чого не могла зрозуміти. Він був стривожений, стурбований чимось. Хай там що мало статися, його це хвилювало.

Мама-Кішка не вийшла. Я відчувала її запах, коли чоловік ніс мене геть від лігва, і уявляла, як вона досі ховається від людей у вузькому укритті. Не зовсім її розуміла: чого боя ти ся? Я почувалася як ніколи чудово з цим чоловіком, а доторк його рук до моєї шерсті був найприємнішим з усіх.

Люди зачинили двері фургона, і звуки братів і сестер різко обірвалися, а потім фургон поїхав геть, лишаючи по собі протяжні запахи моєї котячої родини. Я задумалася, чи побачу їх знову, але в мене не було часу розмірковувати про це дивне розділення: мої брати і сестри прямували в один бік, наша мати – у другий, а я в третій. Навколо було стільки нових звуків і видовищ, що у мене паморочилося в голові.

Коли чоловік приніс мене в те місце, яке я невдовзі навчуся називати своїм домом, мене огорнув запах їжі, пилу, хімікатів і жінки. Він поставив мене на підлогу, яка виявилася вкритою неймовірно м'яким килимом. Чоловік пішов в інший бік кімнати, і я помчала за ним, а коли він зігнув ноги і сів поруч зі мною, заскочила йому на коліна.

Я відчувала, як хвилювання чоловіка зростає, воно було на його шкірі. Так само напружувалася і Мама-Кішка, коли розуміла, що до отвору наближаються люди.

– Лукасе? – почувся жіночий голос. Я зіставила його з запахом, що нашарувався на кожному предметі в кімнаті.

– Привіт, мамо.

До кімнати увійшла жінка й зупинилася. Я підбігла привітатися з нею, махаючи хвостом і намагаючись облизати її руки.

- Що це? - Її рот відкрився, а очі розширилися.

- Це цуценя.

Вона присіла і простягла руки, а я лягла на них, перекочуючись на спині й жуючи пальці.

- Ну, я бачу, що це цуценя, Лукасе. Що воно тут робить?

- Це вона.

- Це не відповідь на мое запитання.

- Приїхали люди зі служби порятунку тварин, щоб забрати решту котів. Принаймні більшість із них. У підвалі під будинком був виводок кошенят і це маленьке цуценя, - сказав він.

- І ти приніс її додому, бо...

Він підійшов і присів поруч із жінкою, і тепер аж двоє людей торкалися мене!

- Бо ти лише поглянь на неї. Хтось покинув її, і вона пробралася до підвалу, де, мабуть, голодувала.

- Лукасе, але ти не можеш мати собаку.

Страх чоловіка вже зник, та я відчувала щось інше, що його непокоїло, інше почуття. Його тіло напружилось, а обличчя загострилося.

- Я знав, що ти це скажеш.

- Звісно, скажу. Ми ледве зводимо кінці, Лукасе. Ти знаєш, як дорого утримувати собаку? Рахунки від ветеринара і за собачий корм дуже швидко зростатимуть, - сказала вона.

- Я пройшов другу співбесіду в асоціації ветеранів, і мені сказали, що лікар Ганн має мене затвердити - я тепер усіх там знаю. Отже, я матиму роботу. Я отримуватиму гроші.

Він гладив мене, і я відчувала, як розслаблююся і починаю засинати.

- Річ не лише в грошах. Ми ж говорили про це. Я дуже хочу, щоб ти зосередився на вступі до медколеджу.

- І я на ньому зосереджений! - Його голос прозвучав різко, і моя втома зникла. - Тебе не влаштовують мої оцінки? Якщо річ у цьому, поговорімо про це.

- Звичайно ні, Лукасе. Оцінки, припини. Те, що ти несеш цей тягар на собі й лишаєшся відмінником, - це неймовірно.

- То ти не хочеш, щоб я заводив собаку, чи не хочеш, щоб я приймав важливе рішення самостійно?

Від його тону я стривожилася. Тицьнула в нього носом, сподіваючись, що він пограється зі мною і забуде про те, що його засмутило.

Довга пауза.

– Гаразд. Знаєш що? Я постійно забуваю, що тобі майже двадцять чотири роки. І занадто легко повертаюся до стосунків матері та сина, які у нас завжди були.

– Завжди були, – його голос прозвучав пригнічено.

Ще одна пауза.

– Так, окрім більшої частини твого дитинства. Ти маєш рацію, – сумно промовила жінка.

– Вибач. Не знаю, чому я про це згадав. Я не навмисно.

– Ні, ні, усе правильно. І ми можемо говорити про це так часто, як тобі потрібно, і я завжди погоджуватимуся з тобою, бо прийняла купу неправильних рішень у своєму житті, і багато з них пов'язані з тим, що я покинула тебе. Але тепер я намагаюся все компенсувати.

– Знаю, мамо.

– Ти маєш рацію щодо цуценяти. Я за звичкою реагую так, наче ти досі підліток, а не мій дорослий співмешканець. Але подумай про це, Лукасе. Наш договір оренди не дозволяє тримати вдома домашніх тварин.

– Хто про це дізнається? Напевно, єдина перевага цієї найпаршивішої квартири в будинку – це те, що двері виходять на дорогу, а не у двір. Я виноситиму її на руках, а коли дозволитиму побігати, ніхто в будинку не знатиме, звідки я. Я ніколи не випускатиму її у двір і триматиму на повідці. – Він поклав мене на спину й поцілував у животик.

– У тебе ніколи не було собаки. Це велика відповідальність.

Чоловік нічого не відповів, а просто продовжував тикатися в мене носом. Тоді жінка розсміялася, радісно й легко.

– Гадаю, про що мені не треба читати тобі лекцію, так це про те, як бути відповідальним.

Упродовж наступних кількох днів я пристосовувалася до нового чудового життя. Дізналася, що жінку звуть Мама, а чоловіка – Лукас.

– Хочеш смаколика, Белло? Хочеш?

Я дивилася на Лукаса, відчуючи, що він чогось очікує від мене, але не розуміла, чого саме. Потім він витягав руку з кишені, давав мені

маленький шматочок м'яса, і на моєму язичку вибухав потік дивовижних відчуттів.

Смаколик! Невдовзі це стало моїм улюбленим словом.

Я спала з Лукасом, скрутившись калачиком на м'якій купі простирадл, які трохи порвала, перш ніж зрозуміла, наскільки сумним робить його цей вчинок. Лежати біля нього було навіть комфортніше, ніж притулятися до Мама-Кішки. Іноді я обережно брала його пальці до своєї пащі, поки він дрімав, але не для того, щоб укусити, а лише для того, щоб ніжно погризти – з такою любов'ю, що в мене аж щелепа боліла.

Він звав мене Белла. Кілька разів на день Лукас брав повідець – так він називав ту штуку, яку чіпляв до нашійника. За допомогою повідця тягнув мене туди, куди хотів, щоб я йшла. Спочатку мені не подобалася та штука: здавалося безглуздим, коли мене тягнуть за ший в один бік, а я відчуваю аромати чудових речей в іншому. Але потім зрозуміла, що коли повідець знімають із місця біля дверей, то це значить, що ми йдемо «гуляти», а від цього я була в захваті. Також я обожнювала, коли ми поверталися додому, де на нас чекала Мама, і тоді я бігла до неї в обійми. І ще любила, коли Лукас клав їжу до моєї миски чи коли він сідав так, щоб я могла погратися з його ногами.

Мені подобалося боротися з ним і те, як він тримав мене на своїх колінах. Я любила його. У центрі мого світу був Лукас, і, коли мої очі були розплющені чи мій ніс щось винюхував, я шукала його. Кожен день приносив нові радощі, нові заняття, якими ми займалися з Лукасом, моєю людиною.

– Белло, ти найкраще цуценятко у світі, – часто казав він, цілуєчи мене.

Мене звали Белла. Невдовзі я сама почала так подумки себе називати.

Щонайменше раз у день ми ходили до лігва. Там у рядок вишикувалося кілька порожніх будинків, і в одному з них жили коти. Вони були огорожені дротяною сіткою, але Лукас від'єднував її від стовпа, і ми заходили всередину.

У лігві досі сильно пахло Мамою-Кішкою, хоча запахи кошенят ставали слабшими. Також я зрозуміла, що туди повернулося кілька котів-самців. Лукас ставив їжу й воду, але мені він не дозволяв там ні їсти, ні пити. Так само, як не дозволяв лізти в лігво, щоб побачити свою маму.

– Бачиш її? Бачиш кицьку? Вона там, спостерігає за нами, Белло. Її ледь помітно в темряві, – тихо промовляв Лукас.

Мені подобалося чути своє ім'я. Я відчувала в голосі Лукаса питання, але після нього не було ніякого смаколика. Я могла не розуміти, що він казав, але я була з ним, тож усе інше не мало значення.

Одного дня я лежала на Лукасовій нозі, на яку впала після дуже напруженої гри в напад на взуття. Мені було незручно, але я занадто втомилася і не могла поворухнутися, тому моя голова лежала значно нижче за решту тіла.

Я почула гуркіт, що ставав дедалі гучнішим, і Лукас врешті змінив позу: значить, він також його почув.

– Що це, Белло?

Я насилу підвелася. Гуляти? Смаколик? Лукас підійшов до вікна й визирнув у двір.

– Мамо! – стривожено закричав він.

Мама вийшла зі своєї кімнати.

– Що таке?

– Вони пригнали екскаватор! Вони збираються знести будинок, а там досі живуть коти! – Він підійшов до комода й ривком відкрив шухляду, а Мама підійшла до вікна. – Так, дивися. Ось візитка. Телефонуй у службу порятунку тварин. Поклич Одрі, а якщо її не буде, просто скажи їй, що забудовник збирається знести будинок, і коти загинуть!

Я чітко відчувала страх, який відходив від Лукаса, коли він пішов по повідець, а потім причепив його до мене. Я струснулася, остаточно прокинувшись.

– Я зателефоную. Що ти збираєшся робити? – запитала Мама.

– Я маю їх зупинити. – Він відчинив двері.

– Лукасе!

– Я маю їх зупинити!

Разом ми вибігли надвір.

Розділ 3

Лукас вискочив із дверей, тягнучи мене за собою. Ми кинулися на інший бік вулиці. Огорожу частково розібрали. Кілька чоловіків обступило лігво, а поруч стояла велика ревуча машина. Звук, який вона видавала, був на диво низьким і гучним. Я сіла помочитися, і в цей час від групи відійшов один чоловік і попрямував до нас. Від його взуття віяло неймовірними запахами мастила та іншими гострими пахощами, які мені ніколи не траплялися.

– Під цим будинком досі живуть коти, – сказав Лукас чоловікові, коли той підійшов. Лукас задихався, його серце стукотіло, коли він підняв мене і притис до грудей.

– Про що ти? – запитав чоловік, насупившись.

– Коти. Тут у підвалі досі живуть коти. Ви не можете знести будинок, це вб'є їх. Можете зносити інші, але в цьому мешкають тварини.

Чоловік пожував губу. Він озирнувся до своїх друзів, а тоді глянув на мене.

– Гарне цуценя.

Він погладив мене по голові шершавою рукою, і я відчула на його шкірі запахи хімікатів і ґрунтів, стійкі й слабкі водночас.

Лукас глибоко вдихнув.

– Дякую.

– Що це за порода, дог з мастифом?

– Що?

– Твое цуценя. У мого друга є собака – напівдог, напівмастиф. У дитинстві він був дуже схожий на твоє цуценя. Я люблю собак.

– Це чудово. Можливо, бо я не знаю, що це за порода. Насправді її витягли з підвалу будинку, який ви збираєтеся знести. Там була купа котів, і багато з них досі в підвалі. Я намагаюся пояснити ось що: не всіх тварин спіймали. Тому за законом ви не можете знести будівлю, під якою живуть безпритульні коти.

З отвору, що вів до лігва, я відчула запах Мами-Кішки і зрозуміла, що вона обережно підійшла ближче. Я почала крутитися, бо хотіла підійти до неї, та Лукасова рука зупинила мене. Я обожнювала, коли він тримав мене на руках, але іноді засмучувалася, коли наставав час погратися.

– За законом, – задумливо повторив чоловік. – Ну, що ж, у мене є дозвіл на знесення. Він вивішений отут, бачиш? Тож насправді це таки за законом. Я нічого не маю проти котів, хіба що у моєї дівчини їх забагато. Але я повинен виконувати свою роботу. Розумієш? Нічого особистого.

– Це і є особисте. Це особисте для котів. І особисте для мене, – виголосив Лукас. – Вони самі в усьому світі. Покинуті. Я єдине, що в них є.

– Так, усе, не сперечатимуся.

– Ми викликали людей зі служби порятунку тварин.

– Не моя турбота. Ми не можемо чекати, доки вони прийдуть.

– Ні! – Лукас широкими кроками підійшов до великої машини і став перед нею, а я пішла слідом, і повідець між нами не натягнувся. – Ви не можете цього зробити.

Я глянула на величезну штуковину, не розуміючи, що це.

- Ти починаєш дратувати мене, друже. Зійди з дороги. Ти порушуєш чуже право володіння.

- І не поворухнуся, - Лукас підняв мене й притис до грудей.

Чоловік підійшов до нас ближче, витріщаючись на Лукаса. Вони були одного зросту, обличчя до обличчя. Ми з Лукасом подивилися на нього у відповідь. Я замахала хвостом.

- Ти справді хочеш у це влазити? - м'яко запитав чоловік.

- Ви не проти, якщо я спочатку поставлю свою собачку?

Чоловік відразливо відвернувся.

- Казала ж мати, що будуть такі дні, - пробурмотів він.

- Агов, Дейле! - гукнув один з чоловіків. - Я щойно говорив з Гантером. Він сказав, що зараз приїде.

- Добре. Чудово. Тоді хай розбирається з цим протестантом.

Чоловік відвернувся і підійшов до своїх друзів. Я подумала, чи не захоче решта людей погладити мене. Мені це сподобалося б.

Невдовзі під'їхала велика темна автівка, і з неї вийшов чоловік. Він поговорив із групою чоловіків, які дивилися на мене, тому що я була тут єдиною собачкою. Потім чоловік підійшов глянути на мене. Він був вищий за Лукаса й ширший. Коли він наблизився, я відчула з його одягу й віддику запах диму, м'яса й чогось солодкого.

- То в чому річ? - запитав він Лукаса.

- Під будинком досі живе кілька котів. Я знаю, що ви не хочете ризикувати й завдавати їм шкоди, - відповів Лукас.

Чоловік похитав головою.

- Там немає ніяких котів. Ми переловили їх усіх.

- Ні. Там досі є кілька тварин. Щонайменше трое.

- Ну, ти помиляєшся, і у мене на це немає часу. Ми вже відстали від графіка через цих клятих котів, і я не витрачати ще один день на них. Я маю зводити будинки.

- Що ви з ними зробили? З усіма котами, які жили тут? Серед них же були маленькі кошенята!

- Це тебе не стосується. Нічого з цього тебе не стосується.

- Ні, стосується. Я живу по той бік вулиці. Я бачу, як коти приходять і йдуть.

- Молодець. Як тебе звати?

- Лукас. Лукас Рей.

- Я - Гантер Бекенбауер.

Чоловік простяг долоню й на мить узяв Лукаса за руку, а потім відпустив. Коли Лукасова рука повернулася до мене, то пахла м'ясом і димом. Я ретельно обнюхала її.

- Це ти від'єднував сітку від стовпа? Мої хлопці вже тричі її лагодили.

Лукас нічого не відповів. Лежачи у нього на руках, я почала засинати.

- І це ти, очевидно, підгодовуєш котів. Що насправді не зовсім вирішує проблему, розумієш?

- То ви, значить, не проти, щоб вони голодували?

- Це коти. Вони полюють на пташок і мишей, ти хіба цього не знаєш? Тому вони не голодують.

- Це неправда. Вони надміру розмножуються. Якщо їх не спіймати й не стерилізувати, вони народжуватимуть цілі виводки, а більшість кошенят помре від голоду чи хвороби, викликані недоїданням.

- І це моя провина?

- Ні. Слухайте. Усе, що я прошу, - це щоб ви дали час вирішити ситуацію гуманним шляхом. Для цього є спеціальні організації, які займаються тваринами, що не з власної вини залишилися покинутими й живуть у небезпеці. Ми зателефонували до однієї з таких організацій, і люди вже на підході. Дозвольте їм виконати роботу, а потім ви зможете виконувати свою.

Димно-м'ясний чоловік слухав Лукаса, але все одно хитав головою.

- Гаразд, звучить так, наче ти цитуєш якийсь веб-сайт або що, але зараз ми говоримо не про це. Ти хоч уявляєш, як важко щось побудувати в наш час, Лукасе? Потрібно обійти з десяток організацій. Я нарешті дістав дозвіл на знесення після року відмов. Року. Тому я маю почати працювати, зараз же.

- Я не рушу з місця.

- Ти серйозно збираєшся стояти перед екскаватором, поки той зносить будинок? Я викликаю поліцію.

- Чудово.

- Хтось казав тобі, що ти впертий маленький гівнюк?

- Впертий - можливо, - відповів Лукас. - А що маленький - ніколи.

- Ха. Ти ще той фрукт.

Чоловік пішов геть, не погладивши мене, що було дуже незвично. Якийсь час ми стояли на місці. Велика машина замовкла, і, коли гуркіт стихився, я якось по-іншому відчула своє тіло: наче мене щось стискало, а тепер це припинилося. Лукас поставив мене на землю, і я обережно обнюхала ґрунт. Хотіла гратися, але Лукас просто стояв на місці, а повідець не давав достатньо простору, щоб побігати навколо.

Коли з'явилися нові люди, я замахала хвостом. Із ще однієї автівки вийшли жінка і чоловік. Вони обое були в темному одязі, а на поясі в них висіли металеві предмети.

- Поліція, - тихо сказав Лукас. - Що ж, Белло, подивимося, що зараз буде, коли прибули поліцейські.

Двое людей у темному одязі підійшли ближче й почали говорити з чоловіком із димними м'ясними пальцями. Схоже, Лукас стривожився, але ми не поворухнулися. Я позіхнула, а потім у захваті замахала хвостом, коли двое людей підійшли до нас і звернули на мене увагу. Я відчувала запах собаки від жінки, а від чоловіка - ні.

- О Господи, яке миле цуценя, - тепло промовила жінка.

- Її звати Белла, - сказав Лукас.

Мені сподобалося, що вони говорили про мене!

Жінка мені усміхалася.

- А як вас звати?

- Лукас. Лукас Рей.

- Гарзд, Лукасе. Розкажіть нам, що тут відбувається, - сказав її приятель-чоловік.

Чоловік розмовляв з Лукасом, поки жінка присіла і гралася зі мною. Я стрибнула їй на руку. Тепер, коли я могла обнюхати її, то зрозуміла, що насправді на її пальцях запах двох собак. Я облизала їх і відчула смак собак. Мета левий предмет на її поясі заторохтів.

Коли жінка підвелася, я подивилася на Лукаса.

- Але ж хто має захищати котів, якщо не поліція? - запитав Лукас. Це вдруге він сказав слово «поліція». Я зрозуміла, що він засмучений, і підійшла до нього, щоб сісти біля ніг і спробувати втішити.

- Ви на це ніяк не вплинете. Розумієте? - Чоловік у темному одязі вказав рукою на велику машину. - Я розумію, чому це вас турбує, але ви не можете втручатися у процес будівництва. Якщо ви не підете звідси, нам доведеться вас затримати.

Жінка із запахом двох собак торкнулася плеча Лукаса.

- Найкраще для вас і для вашого цуценяти - повернутися зараз додому.

- Може, ви хоча б посвітите ліхтариком у підвал? - запитав Лукас. - Ви побачите, про що я говорю.

- Не впевнена, що це щось змінить, - відповіла жінка.

Я побачила, як під'їжджає ще одна автівка, повна сильних запахів собак, котів та інших тварин. Я підняла свій ніс у повітря, класифікуючи аромати.

У новоприбулій автівці сиділи жінка і чоловік. Чоловік поліз на задне сидіння, дістав якийсь великий предмет і поставив собі на плече. Я не могла визначити за запахом, що це.

Він торкнувся його, і з предмета полилося яскраве світло, нагадуючи мені про те, як таке ж світло залило лігво й осяяло котів, коли ті втікали.

Жінку я знала. Це вона залізла під будинок того дня, коли я зустріла Лукаса. Я помахала хвостом до двох нових людей, тішачись, що бачу їх. Як багато тут було людей!

- Привіт, Одрі, - поздоровкався Лукас.

- Привіт, Лукасе.

Я хотіла підійти ближче до жінки, яку, як я зрозуміла, звали Одрі, але вона зі своїм другом не дійшла до нас. Світло промайнуло обличчям Лукаса й зупинилося на землі перед отвором до лігва.

До них поспішив чоловік з димно-м'ясним запахом. Його кроки були важкими, і він розмахував руками, наче жбурляв іграшку для собаки.

- Гей! Тут не можна знімати.

Одрі підійшла ближче до чоловіка зі штукою на плечі.

- Ми знімаємо вас, бо ви зносите будинок, у якому живуть безпритульні коти!

Димно-м'ясний чоловік похитав головою.

- Тут вже немає ніяких котів!

Я напружилася - Мама-Кішка! Вона на мить зупинилася біля краю отвору, оцінюючи ситуацію, а потім вискочила з нього, промчала повз нас і зникла в кущах із заднього боку огорожі. Забувши про повідець, я спробувала погнатися за нею, але різко зупинилася. Розчарована, я сіла й заскавчала.

- Зняв це? - Одрі запитала свого друга.

- Зняв, - відповів чоловік зі штукою на плечі.

- То немає ніяких котів? - запитав Лукас у димно-м'ясного чоловіка.

- Я хочу, щоб ви заарештували цих людей, - заволав чоловік до людей у чорному одязі.

- Вони стоять на тротуарі, - спокійно зазначив чоловік у темному одязі. - Це законом не заборонено.

- Ми нікого не збираємося арештовувати за зйомку, - додала жінка із запахом двох собак. - А ви справді нам сказали, що тут більше немає котів.

- Я зі служби порятунку тварин, - озвалася Одрі зі свого місця. - Ми вже зателефонували до комісії з будівництва. Вони відкликають дозвіл на знесення через наявність бездомних котів. Офіцери, якщо він знесе цей будинок, це буде незаконно.

- Це неможливо, - глумливо промовив димно-м'ясний чоловік. - Вони не працюють так швидко. Вони так швидко навіть на клятві телефонні дзвінки не відповідають.

- Відповідають, коли телефонує членкиня нашої ради директорів. Вона представниця округу, - відповіла Одрі.

Двоє людей у темному одязі переглянулися.

- Це не наші повноваження, - сказав чоловік.

- Але ж ви бачили кішку. Захист тварин і є вашими повноваженнями, - заперечила Одрі.

Я не розуміла, чому жінка не підходить, а вона й далі стояла біля припаркованих автівок. Я хотіла, щоб вона погралася з нами!

- Поки всі тут стоять, я втрачаю гроші! Очікую, що поліція все ж таки виконає свою роботу і прожене цих людей під три чорти! - гнівно промовив чоловік з димним і м'ясним запахом.

Люди в темному одязі з предметами на поясі й були поліцією. Чоловік і жінка напружилися.

- Сер, - звернулася жінка до Лукаса, - приберіть, будь ласка, собаку і відійдіть на тротуар.

- Ні, якщо він збирається повалити будинок на купку безпорадних котів, - уперто відповів Лукас.

- Господи Ісусе! - крикнув димно-м'ясний чоловік.

Пара в темному одязі переглянулася.

- Лукасе, якщо мені знову доведеться вас просити, то я надягну на вас наручники й посаджу на задне сидіння нашої машини, - сказала поліцейська.

Якусь мить Лукас стояв мовчки, а потім ми разом підійшли до Одрі, щоб вона могла погладити мене. Я була така рада її бачити! А ще тішилася, що поліцейські й димно-м'ясний чоловік пішли за нами, аби ми всі могли бути разом.

Димно-м'ясний чоловік глибоко вдихнув.

- Тут було кілька десятків котів, але тепер немає. Кішка, яку ми щойно бачили, могла просто прийти перевіри ти, що там усередині, та це не означає, що вона живе тут.

- Я бачу її щодня, - сказав їм Лукас. На вітрі затріпотів клаптик паперу і пролетів повз мене. Я рвонулася, щоб упіймати його, але повідець потягнув мене назад. - Вона справді тут живе. І ще кілька котів.

- Щодо решти котів. До якого притулку ви їх відвезли? Я ніде не можу їх знайти, - уїдливо запитала Одрі.

- Так, ну, по-перше, офіцери, цей тип, Лукас, порізав мені огорожу. Він підгодовував котів! А по-друге, вона має рацію: ми залучили сторонню фірму, щоб гуманним шляхом виловити їх. Я не знаю, що зробили з котами. Мабуть, усім знайшли гарну домівку.

- Тобто він підгодовував котів, яких, за вашими словами, тут тепер немає. - Жінка в темному одязі кивнула.

Усі якусь мить стояли мовчки. Я позіхнула.

- Гей, Гантере! - гукнув один із заплених чоловіків. - Менді на зв'язку. Вона каже, що це стосовно твого дозволу.

Зрештою більшість людей поїхала. Одрі присіла й погратися зі мною у рідкій траві, а її друг пішов покласти ту штуку зі світлом назад у машину.

- З'явитися з телекамерою - це геніально, - сказав Лукас.

Одрі засміялася.

- Це сталося випадково. Я возила свого брата містом, поки він знімав відеоролик. Він навчається в кіношколі Колорадського університету в Боулдері. Коли твоя мама зателефонувала, ми одразу поїхали сюди й вирішили, що непогана ідея видати все так, наче ми з якогось інформаційного каналу. - Вона підняла мене й поцілувала в ніс, а я лизнула її у відповідь. - Яка ж ти лапочка. - Одрі поставила мене на землю.

- Її звати Белла.

Почувши своє ім'я, я подивилася на Лукаса.

– Белла! – радісно вимовила Одрі. Я сперлася лапами на її коліна, намагаючись дістати до її обличчя. – Ти будеш такою великою собачкою, коли виростеш!

– Гм, Одрі? – Лукас трохи відкашлявся, і я підвела погляд, відчувши, як він напружується. Одрі усміхнулася йому. – Я подумав, що було б чудово, якби ми з тобою почали зустрічатися. І ти дивись, Белла згодна.

– О, – Одрі різко підвелася. Я підійшла до Лукаса, щоб напасти на його взуття. – Це мило, Лукасе. Але я щойно з'їхалася зі своїм хлопцем. Це доволі серйозно. Тобто у нас усе серйозно.

– Ясно. Зрозумів.

– Агов, Одрі! Можемо їхати? Я хочу потрапити до Голдена до заходу сонця, – гукнув чоловік з вікна машини. Сонна, я позіхнула й розвалилася на траві, подумавши, що саме час подрімати. Заплющила очі й не відкривала їх, коли Лукас узяв мене на руки.

Пізніше я гралася з Лукасом на м'якій підлозі у великій кімнаті, яку вони називають вітальнею. Він тягнув шнурок, а я стрибала на нього і втікала разом з ним. Шнурок вислизав з моєї пащі, і Лукас, сміючись, знову протягував його по підлозі, щоб я могла нападати. Я була така щаслива, що він поруч, так раділа його сміхові, що могла б усю ніч гратися в цю гру.

У двері постукали, і Лукас на якусь мить завмер, а потім пішов до дверей. Я попрямувала за ним. Він приклав око до дверей, а я крізь щілину внизу відчула запах чоловіка в холодному повітрі. Це був той, що пахнув димом і м'ясом.

Лукас стояв нерухомо. Чоловік знову постукав. Зрештою, Лукас відчинив двері, відсунувши мене ногою, як робив зазвичай.

– Нам треба поговорити, – сказав чоловік Лукасу.

Розділ 4

– Поговорити про що? – запитав Лукас.

– Можна мені увійти? Чи ти хочеш, щоб я стояв у дверях?

– Можете пройти, – Лукас відійшов від дверей, і чоловік зайшов, озираючись навколо.

Лукас зачинив двері, і дивовижний потік ароматів знадвору, що залітав до квартири, перервався.

Чоловік сів на дивані.

- Милий цуцик, - він простягнув мені пальці, щоб я понюхала їх. - Це пітбуль?

- Це дівчинка. Ми не знаємо. Вона жила під будинком на тому боці вулиці.

Чоловік на мить завмер, і я з цікавістю подивилася на нього. Потім він відкинувся на дивані.

- Так, щодо будинку. То я не помилився, що це ти підготовував котів?

- Так, це був я.

- Гаразд, це іронія долі, не думаєш? У мене через тебе виникла проблема. Ти розставив миски з котячою їжею - і привів котів. Це закон природи. І, якщо не помиляюсь, це ти підрізав мою огорожу, чи не так?

Лукас не відповів.

- Слухай, я прийшов розважливо з тобою поговорити. Ти, здається, не бачиш повної картини.

Вони просто сиділи, і мені урвався терпець. Я напала на пухнастий скрипучий м'ячик, що лежав на підлозі. Ніяк не могла його вхопити, бо від усіх моїх спроб він відкочувався геть, тож я стрибнула зверху, усе-таки його підкоривши. Я загарчала, відчуючи люті і триумф.

- Вибачте, містере... Гм...

- Зви мене Гантером. Я намагаюся з тобою потоваришувати.

- Гаразд, Гантере, - погодився Лукас.

Димно-м'ясного чоловіка звали Гантер.

- Що ж, вибачте, але вашій бригаді було байдуже, коли я повідомив, що в підвалі живуть коти, - продовжив Лукас. - Вони просто збиралися знести будівлю, навіть якби там загинули невинні тварини.

- Так, а потім ти викликав загін захисників тварин, а вони зателефонували до адміністрації округу, і тепер мій дозвіл скасовано. А це означає, що може пройти кілька тижнів, перш ніж його відновлять. До біса тижні, вони не роблять нічого швидше, ніж за місяць, тож чекатимемо кінця літа, а може, і довше. А я платитиму відсотки за позикою і зарплату бригаді, а ще у мене є обладнання, і це вартуватиме мені купи грошей. Усе через клятву кішку. А ти знаєш, що не існує закону, який заборонив би мені пристрелити цю тварину, якщо захочу?

- Там більше, ніж одна кішка. Ви справді хочете перестріляти їх? Це хороша реклама?

- Саме тому я тут. Я не хочу цього робити. Але ти чудово розумієш, що тієї ж хвилини, коли ми почнемо зносити цю будівлю, коти кулею вилетять із підвалу. Вбивати їх немає потреби. Мені просто потрібно, щоб ти не

телефонував жінці з телекамерою. Гаразд? Їм байдуже, де правда, а в новинах покажуть, що ми вбили кошенят, а це просто дурість.

– Ніяк не можна дізнатися, що вони всі вибралися. Треба зловити їх і перекрити отвір, – сказав Лукас.

– Ні. Ти що? На це піде кілька тижнів. Нам потрібно негайне рішення, – Гантер на мить замовк. – Можливо, ми розглядаємо цю ситуацію не під тим кутом. Ці квартири, які я буду, справді чудові. Високоякісні кухонні меблі, розкішна побутова техніка. Я залишу для тебе одну квартирку, з двома спальнями. Що тут у тебе – одна спальня, одна ванна кімната? Я знаю цей будинок, його будували в сімдесятих. Центральної системи кондиціонування немає, лише вікна, дешева електроплитка. Цей комплекс, певно, знесуть: скрізь триває будівництво, оскільки тут вирішили відкрити нову лікарню.

– У нас дві спальні. І нашу орендну плату субсидує держава. Ми не можемо переїхати.

– Я про це й кажу. Я вас субсидуватиму.

– Не думаю, що це спрацює. Усе прив'язано до маминих пільг з асоціації ветеранів.

– Чорт забирай, хлопче, ти можеш просто допомогти мені? Гаразд, скажу простіше. Я дам тобі тисячу баксів, і ти перестанеш викликати захисників тварин. Згода?

– Тисяча доларів за те, щоб я відвернувся, коли ви валитимете будинок на сімейство котів?

– Що ж, таке життя. Подивися на це з погляду витрат і переваг. Подумай, скільки всього хорошого ти можеш зробити для організацій «Врятуйте котів» чи «Грінпіс» з тисячею доларів. І чого вартують ті кілька хворих котів, які, вочевидь, усе одно помруть узимку.

Я позіхнула й почухала вухо. Байдуже, чи є навколо іграшки, за якими можна ганятися і жувати їх, люди зазвичай люблять просто сидіти.

– П'ять тисяч, – сказав Лукас через якусь мить.

– Що? – Чоловік раптово сіпнувся, і диван скрипнув. Я з цікавістю подивилася на нього. – Ти серйозно збираєшся торгуватися зі мною?

– Я просто слухаю. Ви хвилюєтеся про місяці затримки. Це влетить вам у кругленьку копійку. П'ять тисяч доларів – це ніщо. Навіть десять тисяч.

Чоловік хвилину просто мовчав, а потім голосно розреготався. Його сміх був різким.

– Чим ти заробляєш на життя, хлопче?

- Взагалі я студент. Наступного тижня починаю працювати в лікарні асоціації ветеранів помічником адміністратора. Це гарне місце, бо саме там лікується моя мама.

Я змучено розтяглася на підлозі.

- Ну, що ж, кричи «ура». Ні, ну що це таке: я запропонував тобі вигідні умови, а ти образив мене, вимагаючи гроші. Тому запам'ятай цей урок: я не дам тобі нічого. Ти міг отримати тисячу доларів. Гадаєш, у нашому світі можна бути забудовником і не мати кількох друзів в адміністрації штату? Усе, що мені потрібно зробити, - це знайти спеціаліста з відділу контролю за тваринами, який залюбки підпише документ, де буде сказано, що в підвалі будинку немає ніяких котів. І він, імовірно, обійдеться мені дешевше, ніж тисяча доларів: я просто намагався допомогти тобі. Вам би точно знадобилися ці гроші.

- Насправді ви першим образили мене, пропонуючи угоду в обмін на срібняки. Ми обидва знаємо, що я не взяв би у вас грошей, - спокійно відповів Лукас. - А тепер ви натякаєте на наш рівень життя.

Гантер підвівся.

- Тримайся подалі від моєї землі. Якщо я тебе піймаю, то ти будеш заарештований за порушення чужого права володіння.

- Дякую, що завітали, - сухо відповів Лукас.

Іноді люди обіймаються або на якусь мить беруться за руки, коли прощаються, але Гантер з Лукасом нічого такого не зробили.

- Я не дозволю йому завдати шкоди котам, Белло, - сказав мені Лукас. Я почувала своє ім'я і подумала, що, мабуть, час обідати.

Іноді Лукас і Мама залишали мене саму. Коли це сталося вперше, я дуже засмутилася і погризла ті речі, про які знала, що їх чіпати не можна, - газети і взуття. Ці речі Лукас ніколи не давав мені й завжди витягав з пащі, коли ловив на гарячому. Коли Мама і Лукас повернулися додому, то розсердилися. Вони потрясли черевиком у мене перед мордою і крикнули: «Ні!».

Я знала слово «ні», і воно мені не подобалося. Наступного разу, коли вони мене покинули, я пожувала свої іграшки й лише один черевик. Знала, що вони знову розсердилися, але не могла зрозуміти, чому мене залишали саму. Це здавалося мені важливим питанням.

Поруч з Лукасом світ видавався дивовижним, а коли його не було, я наче знову опинялася поряд з мамою у тріщині в стіні нашого лігва, де все темне і страхітливе. Я не розуміла, що саме накоїла, а просто хотіла, щоб Лукас повернувся додому й запевнив, що досі любить мене. Щоразу, коли він казав «Ні!», я зіщулювалася й чекала, доки він перестане злитися, хай там чому.

Моїм улюбленим заняттям було ходити з Лукасом годувати котів. Мене завжди хвилювали звук і аромати пакета з кормом, хоча Лукас досі нічого з нього мені не давав. Ми переходили на інший бік вулиці, і Лукас відсував частину огорожі. Мені відчайдушно хотілося піти за ним до лігва й погратися, але Лукас прив'язував мене до дерева із зовнішнього боку огорожі, тож я цього зробити не могла. Я відчувала запах трьох котів. Мама-Кішка ніколи не підходила до отвору досить близько, щоб я могла її побачити, але двоє інших котів іноді виходили на світло.

– Я не можу бути тут постійно, бо тепер працюю, – сказав Лукас котам, стоячи біля отвору. – Я спробую захистити вас, але якщо приїдуть машини, то вам доведеться тікати. – Іноді Лукас пробирався повзком до лігва, і я жалібно скиглила, доки він не повертався.

Одного вечора, коли ми прийшли додому, Мама з Лукасом сіли за стіл і почали їсти курку! Я терпляче чекала на невеличкий смаколик і не розчарувалася: до мене опустилася Лукасова рука з крихітним шматочком шкіри, який я швидко вихопила з його пальців. Я обожнювала курку і все, що він давав мені з руки.

– Зараз їх там щонайменше трое, може, четверо. Важко сказати.

– Як вони перелазять через огорожу? – спитала Мама.

– О, там купа місць, крізь які може пробратися кіт. Белла довгенько винюхувала щілину під рамою – гадаю, так вони входять і виходять.

Почувши своє ім'я, я вичікувально подивилася на Лукаса. Смаколик? Гуляти? Ще курки?

– Є якісь шанси виманити їх звідти? – спитала Мама.

– Ні, вони добряче налякані. Особливо чорна самиця: вона на диво смілива й підходить просто до отвору, але впевнений, що ніколи не вийде, поки я там.

– А що та жінка зі служби порятунку тварин? Венді?

– Одрі. Так, я говорив із нею. Вона каже, що вони спробують ще раз приїхати, але у них зараз завал, – відповів Лукас.

– Вона симпатична.

– У неї є хлопець.

– Ну... іноді дівчата так кажуть, але...

– Мамо.

Вона засміялася.

– Добре. То який план?

– Поки не приїде Одрі, ми у глухому куті. Але я не дозволю йому вбити котів.

– А якщо він розкидає отруту?

– Я слідкую за цим. Поки що нічого такого не було. Гадаю, він намагається знайти когось в адміністрації шерифа й підкупити його, аби той підтвердив, що жодних котів там немає.

Мама якусь мить мовчала.

– Лукасе...

– Що?

– Чому це для тебе так важливо? Не те щоб я не любила тварин, але для тебе, здається, це щось більше.

Лукас змінив позу на стільці.

– Гадаю, тому що вони в цьому світі самі-самісінькі.

Я подивилася на Маму, яка відкинулася на спинку стільця, схрестивши щиколотки.

– Ти відчуваєш, що маєш захистити їх, бо вони покинуті. Так само колись почувався і ти, потребував захисту, коли тебе покинули.

– Через групову терапію з тобою майже неможливо нормально розмовляти.

– Я серйозно.

– Хіба я не можу просто відчувати відповідальність за них?

– Чому? Чому ти постійно за все відчуваєш відповідальність? Наче ти подорослішав у п'ять років. Це через...

На мить вони замовкли. Я обережно обнюхала підлогу під ногами Лукаса, сподіваючись знайти загублений шматочок курки.

– Через що?

– Через те, що ти єдина дитина алкоголіка.

– Ти можеш відпустити цю тему, мамо? Іноді я роблю речі з тих причин, яких не можу назвати, гаразд?

– Я просто подумала, що непогано було б подивитися на це з такого боку.

– Мамо, це коти. Можна на цьому зупинитися? Чесно, я не звинувачую тебе кожного дня свого життя і не думаю про все, що сталося. Я знаю, що для тебе це важливо, але я просто радий, що все нарешті повернулося до норми. Гаразд? І я вважаю, що це нормально хотіти зупинити якогось забудовника, щоб той не повалив будівлю на кількох безпорадних котів.

– Гаразд, Лукасе. Гаразд.

Ми з Лукасом гралися і гралися. Він любив казати: «Роби свої справи», коли ми були надворі. Іноді він давав мені смаколик, але здебільшого – ні. Міг також засунути пальця до рота й видати різкий пронизливий звук, який спочатку мене лякав, але потім я зрозуміла, що то сигнал: треба бігти до Лукаса по якийсь смаколик. Тому щоразу, коли він підносив руки до рота, я починала хвилюватися.

Найменше в будинку я любила «вольєр». Мама і Лукас захоплено показували мені цю штуку, але вона була зроблена з металевих прутів, і їх не можна було жувати. Вони поклали всередину м'яку подушку й навчили мене гри «Йди до свого вольєра»: я заходила всередину, лягала на подушку, а вони давали мені смаколик. Потім раптом змінили правила: я зробила «Йди до свого вольєра», вони дали мені смаколик, а тоді залишили вдома саму!

Гризти там не було чого, окрім подушки. Пошматувавши її (вона виявилася не дуже смачною), я почувалася неймовірно самотньою. Так сильно сумувала за Лукасом, що гавкала весь час, поки його не було.

Лукас страшенно засмутився, що залишив мене саму на весь день, хоча я шалено раділа, коли він повернувся, бігала вітальнею, стрибала на меблі, каталася по килимі й облизувала його обличчя. Здавалося, він не зрадив тому, що я всюди розкидала рештки подушки, але що ще з ними можна було зробити? Він сам подушку не куштував і не знає, яка вона неапетитна. Я точно не збиралася її їсти.

– У мене є старий рушник, який можна туди покласти, – сказала Мама.

– Не треба рвати свою підстилку, Белло, – пояснив мені Лукас.

Я замахала хвостом.

– Може, наступного разу поклади їй туди м'ячик, – запропонувала Мама.

Я насторожено подивилася на неї. М'ячик? Я знала це слово: м'ячик – це найдивовижніша іграшка у світі. Коли Лукас кидав його, він відскакував геть, а я гналася за ним, хапала його і приносила, щоб усе повторити знову.

Іноді Лукас брав м'ячик на прогулянку. Він спускав мене з повідця на широкому просторі місці з травою – «у парку» – і кидав м'ячик знову й знову. М'ячику ніколи не вдавалося втекти від мене.

Я обожнювала ганятися за м'ячиком, обожнювала приносити його й обожнювала, коли Лукас говорив мені, що я хороша собака. Іноді в парку були інші собаки, які ганялися за своїми м'ячами, вдаючи, що їм не хочеться побігти за Лукасовим м'ячем.

Він був моєю людиною. Понад усе я хотіла бути з ним щодня. Ну, і ці смаколики. «Роби свої справи», – казав він. Смаколик! Потім знову: «Роби свої справи». Ніякого смаколика. Це була не найкраща гра.

Потім я зрозуміла: «Роби свої справи» означало, що я мала присісти й помочитися, – незабаром я визнала за краще робити це надворі. Лукас випромінював таку радість, даючи мені смаколик на траві, що я зрозуміла всю суть гри «Роби свої справи». Ми пішли в парк, я виконала «Роби свої справи», отримала смаколик, а Лукас був у такому захваті, що побіг м'ячик туди, де іноді діти гралися на гойдалках. Я побігла за ним, скорочуючи між нами відстань, а коли м'ячик застрибнув на пластиковий схил і попрямував нагору, то помчала за ним, намагаючись кігтями зачепитися за слизьку поверхню. На верхівці м'ячик зістрибнув униз, і я також зіскочила і піймала його після того, як він відскочив від землі й опинився на рівні моєї пащі.

– Белло! – гукнув Лукас. – Ти забігла на дитячу гірку! Хороша собака, Белло!

Лукас був задоволений мною. Він підвів мене до схилу.

– Добре, біжи за м'ячиком, Белло!

Ми гралися в цю гру знову й знову. М'ячик котився на «гірку», а я бігла за ним, ловила і приносила Лукасу. Іноді ловила м'ячик у повітрі з іншого боку гірки, щойно він відскакував від землі. Лукас радісно сміявся, коли мені це вдавалося.

Потім він дав мені води, і ми розтяглися на траві. Повітря було прохолодне, а в небі сяяло яскраве сонце. Я поклала голову йому на ноги, і він гладив мене. Щоразу, коли Лукасова рука зупинялася, я тикалася у неї носом, закликаючи його продовжувати.

– Мені так прикро, що доводиться залишати тебе саму, коли йду на роботу. Однак я люблю свою роботу. У мене є стіл, хоч я дуже рідко за ним сиджу. Здебільшого бігаю по лікарні, допомагаючи керівництву з їхніми справами. Це весело, але я сумую за тобою, Белло.

Я обожнювала, коли він промовляв мое ім'я.

– Ти чула, як сьогодні вночі мама ходила по квартирі. Вона знову не спить. Не знаю, що робити, якщо у неї знову почнеться цей період. Господи, як же я хочу, щоб вони вилікували її.

Від нього повіяло сумом, тож я залізла йому на груди. Це спрацювало: він засміявся і скинув мене.

– Яка ж ти дурненька собака, Белло!

З Лукасом я завжди почувалася щасливою. Я любила Маму, але те, що відчувала до нього, було таким непереборним, як голод, і часто уві сні я бачила, як ми з ним разом годуємо котів чи граємося у м'ячика на гірці.

Мені не подобалася фраза «Пішов на роботу», тому що коли Лукас промовляв її, то це означало, що він збирався залишити мене на довгий-довгий час.

– Я пішов на роботу, – казав він Мамі, і я лишалася з нею, але не могла зрозуміти, чому він грається у «Пішов на роботу». Хіба я була поганою собакою?

Мама гралася зі мною увесь день і виводила мене на короткі прогулянки на повідці, але ми не годували котів і не ходили в парк.

Коли в Лукаса спливав час гри в «Пішов на роботу», я відчувала, що він повертається додому. Я знала, навіть не відчуючи його запаху, що він іде вулицею до будинку, тож підходила до дверей і сідала, чекаючи на нього. Коли ж відчувала, що він уже поруч, то починала махати хвостом і вже за мить чула його запах і кроки по доріжці.

– Не збагну як, але вона знає, коли ти повертаєшся додому, – сказала Мама Лукасу. – Одразу підходить до дверей і скавчить.

– Може, вона просто вивчила мій графік.

– Любий, ти сам не вивчив свій графік: щодня йдеш на роботу в різний час. Ні, у неї є шосте чуття.

– Белла – собака-екстрасенс із Денвера, – сказав Лукас. Я подивилася на нього, але не побачила жодної ознаки того, що мене покликали, аби дати смаколик.

Лукас грав у «Пішов на роботу», а Мама відпочивала на дивані. Іноді вона ходила туди-сюди й виводила мене на прогулянки, а ще – співала, і тоді її голос то піднімався, то опускався якимось інакше, зовсім не так, як під час розмови. Утім, останнім часом Мама здебільшого лише лежала на дивані. Я притулялася до неї, відчуючи її любов і трохи суму.

Я почула, як хтось піднімається сходами, однак запах цієї людини, досі був мені не відомий. Але я все-таки зрозуміла, що це чоловік. І загавкала.

– Ні, Белло! – посварилася Мама.

Ні? Я не розуміла використання цього слова в цій ситуації.

Я почула високий виразний дзвін, який лунав щоразу, коли хтось стояв у нас під дверима. Моя робота полягала в тому, аби повідомити кожного, що я почула його, тож я знову загавкала.

– Белло! Ні! Погана собака!

Я подивилася на неї винувато й перелякано. Погана собака? Що я зробила?

Мама прочинила двері, і я притиснулася носом до щілини, нюхаючи й махаючи хвостом.

- Привіт, крихітко. - На сходах стояв огрядний чоловік. Його дихання відгонило якимось стійким хімікатом, від якого мені трохи запекли очі, але від одягу віяло приємним хлібним запахом.

Я відчула, що Мама засмутилася, тому припинила так радісно махати хвостом.

- Як ти мене знайшов? - запитала Мама.

- Ти не запросиш мене зайти, Террі?

- Заходь, але я саме збиралася надвір.

- Ого, великий пес! Як його звати?

- Це дівчинка. Її звати Белла.

- Привіт, Белло! - Чоловік присів, простягнув уперед руку й ледь не впав, спершись об килимок. Він почухав мене по голові.

Мама схрестила руки.

- Не розумію, навіщо ти прийшов.

- Я непередбачуваний.

- Ти п'яний, Бреде, чи що? Чи під чимось іншим?

- Що? Ні.

- Подивися на мене.

Чоловік підвівся.

Мама відразливо похитала головою.

- Ти геть обдовбаний.

- Хіба що трохи, - зареготав чоловік. Він, хитаючись, зайшов до вітальні, роздивляючись усе навкруги. Мама холодно спостерігала за ним.

- Слухай, - почав він. - Я багато думав про нас. Я відчуваю, що ми зробили помилку. Я скучив за тобою, крихітко. Гадаю, нам треба спробувати ще раз. Ніхто з нас не молодшає.

- Я не розмовлятиму з тобою, коли ти в такому стані. Ніколи.

- У якому стані? У якому?

Чоловік підвищив голос, і я здригнулася. Мама взялася в боки.

- Не починай. Я не хочу сваритися. Я просто хочу, щоб ти пішов.

- Я не піду, доки ти не назвеш мені хоча б одну поважну причину, чому ти мене кинула.

- О Господи.

- Ти дуже гарна, Террі. Ходи до мене. - Він посміхнувся.

- Ні. - Мама почала відходити від чоловіка.

- Я серйозно. Ти знаєш, як часто я думаю про нас? Нам було добре разом, крихітко. Пам'ятаєш, як ми заїхали до того готелю у Мемфісі...

- Ні. Припини. - Мама похитала головою. - Разом нам було не добре. З тобою я була не я.

- Ти ніколи не була собою більше, ніж коли була зі мною.

- Це просто смішно.

- То я, значить, прийшов сюди й кажу тобі компліменти, а ти поводишся, як стерво.

- Будь ласка, йди геть.

Він роздивився кімнати.

- Непогано. Здається, твій синок знову живе з тобою? - Він примружився. - Можливо, з ним слід поговорити по-чоловічому про те, як дорослішати й не залежати в усьому від матусі.

Мама зітхнула.

- О, Бреде, те, що ти кажеш, - цілковита брехня.

- Справді? Хочеш, щоб він закінчив, як його батько? Помер десь за горілчанам магазином? Так, ти, мабуть, не пам'ятаєш, як розповідала мені про це. Ти забула, у якому жахливому стані була, коли я знайшов тебе, - сказав він зі злісним поглядом. - Ти мені винна.

- То ти так вважаєш? Я тобі нічого не винна. Ти сам ніщо, ніщо для мене й ніщо для цілого світу.

- Мене тут не поважають. Знаєш, що я скажу? Ти не маєш права ставитися до мене з неповагою. Особливо після того, що ми зробили разом. Того, що я знаю.

- Ти маєш піти! Зараз же! - Мамин голос звучав голосом їй сердито. Я опустила очі, сподіваючись, що вона злиться не на мене, але потім тривожно підвела їх, коли чоловік простягнув руки і схопив Маму за плечі.

- Припини! - закричала Мама. Її голос був такий різкий, що я загавкала. Я була налякана. Вони з чоловіком вдарилися об стіну, щось упало, й почувся звук розбитого скла. Я зіщулилася і відійшла подалі.

Я почула глухий удар, чоловік крекнув і позадкував, зігнувшись навпіл, а Мама йшла за ним. Її руки з глухим звуком били його по обличчю. Мама обернулася, вдарила чоловіка ногою, і той похитнувся.

- Ах ти сука! - закричав чоловік і замахнувся, та Мама схопила його за руку, викрутила її і вдарила по ногах. Він упав на підлогу. Я перестала гавкати.

- Господи, Террі, - прохрипів чоловік. Він випромінював лютість і біль. Тримався за зап'ясток. Я відчувала запах його крові й бачила, як вона цівкою стікає з губи вниз по щелепі.

- Ні, навіть не пробуй підвестися. Якщо встанеш, я зроблю тобі боляче, - сердито попередила Мама.

Чоловік витріщився на неї.

- Тобі треба йти, - сказала йому Мама.

- Ти зламала мені зап'ясток.

- Ні, не зламала. Могла б, але не зламала.

- Я вб'ю тебе.

- Ні, ти у моєму домі, і, якщо знову наблизитися до мене, я тебе вб'ю, - люто відповіла вона. - А тепер забирайся. Ні, не підводься, я сказала! Повзи. Ну ж бо. Швидше, поки я не передумала.

Я здивовано спостерігала, як чоловік порачкував до вхідних дверей. Вирішила піти понюхати його, але Мама різко крикнула: «Белло, ні!», тож я зіщулилася і сіла на місце. Розуміла, що зробила щось таке, через що вона злиться на мене.

- Мене зараз знудить, - задихаючись, промовив чоловік.

- Не тут. Іди геть.

Чоловік дістався вхідних дверей, відчинив їх і, похитуючись, підвівся. Він розвернувся і почав казати щось Мамі, але вона підійшла до дверей і різко зачинила їх. Я почула, як чоловік упав на сходах, а тоді поплентався через двір, і його запах зник.

Здавалося, мама стояла біля дверей цілу вічність. Вона була така сумна. Я підійшла понюхати її руку, мокру від того, що вона витирала нею очі. Мені було прикро, що я поводитись як погана собака.

- О, Белло, чому я ніколи нічого не можу зробити правильно?

Вона сіла на диван, я заскочила до неї і поклала голову на коліна. Відчувала, як напруга й сум покидають її. Я втішала Маму. Це було значно важливішим за прогулянки, годування котів: це була найважливіша моя робота. Я знала, що мені треба сидіти з Мамою стільки, скільки доведеться.

Вона погладила мою шерстку.

– Ти хороша собака, Белло. Хороша, хороша собака.

Один із домашніх предметів, які я навчилася визначати, називався «телефон». Він був металевим і точно не належав до тих штук, з якими я хотіла б погратися, але Мама і Лукас багато говорили про нього. Іноді вони притуляли телефон до своїх облич і розмовляли зі мною, хоча я ніколи не розуміла, що мала з цього винести. Про смаколики не йшлося.

Поки я лежала, притулившись до Мами, вона приклала телефон до щок.

– Лукасе, ти можеш говорити? – запитала вона. Почувши його ім'я, я підвела погляд. – Я просто... Щойно заходив Бред. Ні, зі мною все гаразд. Не знаю, ми наче не тримали переїзд у таємниці, він міг дізнатися від будь-кого. Мені довелося жорстко з ним говорити. Він був... Не знаю, під чим він був. Вочевидь, наливався текилі. І він любить покурити. Ні, не приїжджай додому. Усе гаразд, я з Беллою.

Я замахала хвостом.

– Я просто хотіла сказати, що завжди боялася, що коли побачу Бреда знову, то мене зачарує його світ, що захочу повернутися до нього, до того життя. Наче частина мене не вірила, що я справді у зав'язці. Але, коли він зайшов, я одразу зрозуміла, що ніколи не повторю цього знову. Ні з тобою, ні з собою. Я майже втратила тебе – ні, слухай – я знаю, через що змусила тебе пройти, і просто кажу, щоб ти не хвилювався про мене. Ніколи. Добре? – Мама якийсь час мовчала. – Так, завтра ввечері у мене зібрання групи. Я теж тебе люблю, сонечку.

Мама відклала телефон, усе ще хвилюючись. Я залізла їй на коліна. Поступово напруження покинуло нас обох.

Наступного разу, коли Лукас узяв мене з собою годувати котів, я відчула, що серед них ховається нова самиця. Вона не виходила. Я зрозуміла, що коти не дуже люб лять людей.

– Я говорив з Одрі, і вона сказала, що тепер вони нічого не можуть зробити, оскільки Гантер повісив таблички «ВХІД ЗАБОРОНЕНО», – сказав Лукас Мамі.

– Я гадала, що він зрадіє, якщо вони спробують урятувати тих, хто лишився в підвалі. Це ж безпрограшний варіант.

– Не знаю, про що він думає, – зітхнув Лукас.

- Тобі допомогти з сітками, які вона нам привезла?

- Якщо чесно, ні, ти краще сиди на ганку і виглядай Гантера.

Лукас причепив повідець до мого нашійника. Гуляти! Ми перейшли на інший бік вулиці, але їжі з собою не взяли. Лукас відігнув огорожу, протиснувся в отвір, потім ляснув руками, щоб я підійшла до нього, переніс мене й повернув огорожу на місце.

- Ох, ти стаєш важкою, - пробурмотів він.

Лукас наказав мені сидіти, тож я спостерігала, як він піднімає якісь тонкі ковдри з пришитими до них невеличкими дерев'яними брусками. Від них ішов ледве помітний запах котів, і я бачила крізь тканину руки Лукаса.

- Гаразд, Белло, ти готова?

Я замахала хвостом. Лукас відстібнув повідець.

- Добре, ось твій шанс. Біжи, Белло! Біжи!

Лукас підняв ковдри й махнув ними. Я напружилася. Що я мала робити?

- Я знаю, що ти хочеш цього! Біжи! Біжи до котів!

Я не зрозуміла ані слова. Сиділа, намагаючись бути хорошою собакою.

Він засміявся, і я відчула, як від нього струменіє любов, і замахала хвостом.

- Ти не можеш повірити, що я дозволяю тобі, так? Ну, добре. - Лукас відпустив один край ковдри і, схопивши мене за нашійник, підтягнув до отвору в лігво. Я відчула запах кількох котів, зокрема Мами-Кішки. Однак вона була неблизько. Я згадала тріщину в стіні й подумала, чи не прослизнула вона бува до тієї маленької схованки.

Лукас просунув мою голову в отвір. Я не знала, що він робив, але не почувалася поганою собакою. Від котів пахло страхом.

Я вирішила побачити свою маму. Лягла на живіт і поповзла крізь отвір, що став значно вужчим. Опинившись у лігві, я обтрисалася і замахала хвостом.

Дорослих котів, як завжди, охопила паніка. Вони поводитися так, наче бачили у мені загрозу. У мені! Поки я підходила до схованки, коти всі разом, ніби зграя, кинулися крізь отвір.

- Ага! - почула я крик Лукаса.

Я просунула носа в щілину, але не змогла залізти до схованки. Принюхалася: Мама-Кішка була просто тут, у темряві. Я замахала хвостом. Чула, як та легко подалася вперед, і потім її ніс на мить торкнувся мого. Вона замуркотіла.

– Белло! Виходь!

Я розвернулася. Хотіла, щоб моя мама пішла зі мною, але знала, що вона цього не зробить.

Коли я вилізла на денне світло, Лукас був радий. Він підняв ковдри із землі, з яких на нього суворо дивилися двоє дуже похмурих котів-самців.

– Двох із них піймав у сітку! – сказав Лукас мені, широко усміхаючись. Я тішилася, бо він був щасливий.

Повернувшись додому, Лукас посадив двох котів у коробку. Вони благально нявчали, і в їхніх голосах відчувався страх.

Я з цікавістю обнюхала верхню частину коробки, і, поки це робила, вони не видавали жодних звуків.

– Ти б хотіла загнати їх на дерево, так, Белло?

Я замахала хвостом, думаючи, чи дозволить він мені погратися з ними. Може, тоді вони стануть не такими сумними.

Перед самісінькою вечерею хтось подзвонив у двері. Я загавкала, як і мало бути, і, вочевидь, цей дзвінок засмутив Лукаса.

– Перестань! Не гавкай! – крикнув він, певно, попереджаючи людину, щоб та йшла геть. Я знову загавкала. – Гей! – різко крикнув Лукас. Він лягнув мене по дупі, і я здивовано витріщилася на нього. Ми всі кричали й гавкали, тому що дзвонили у двері, то чому він раптом образився на мене?

Я відчула запах жінки на порозі й замахала хвостом. Це була Одрі! Вона була рада мене бачити і сказала, що я хороша собака, а потім забрала коробку з котями. Я подумала, що, може, вона поверне їх до лігва. У такому випадку я могла б знову їх побачити, коли Лукас наступного разу пустить мене туди.

Залишки запаху котів досі відчувалися в повітрі, коли Лукас сказав:

– Я трохи почитаю, – і ми з ним лягли на ліжко. Поруч він поставив тарілку з такими фантастичними запахами, що я ледь не знепритомніла. – Хочеш трохи сиру, ти, дурненька собако? – Він простягнув смачнющий шматочок, тримаючи його між пальцями, і я застигла, уважно його розглядаючи. – О Господи, ну ти й смішна – це ж усього-на-всього крихітний шматок сиру!

Наступного дня, коли Мама привела мене з прогулянки й саме знімала повідець, я відчула, що з нею щось не те. Від неї йшло якесь нове почуття, що супроводжувалося різкою зміною запаху поту на її шкірі. Я з тривогою обнюхала її.

– Хороша собака, Белло, – прошепотіла вона, але дивлячись не на мене, а кудись далеко. – Хух, якось я дивно почуваюся.

Зрештою вона сіла й почала «Дивитися телевизор». «Дивитися телевизор» – це коли Лукас із Мамою сідали на дивані й пестили мене, тож зазвичай я це любила. Утім, цього разу все було інакше, бо Мама була іншою. Неприємний запах нікуди не дівся, а, коли вона поклала на мене свою руку, я відчула, що вона напружена і тремтить. Я так розхвилювалася, що зістрибнула вниз і згорнулася клубком біля її ніг, але за мить знову заскочила на диван. Задихаючись, я знову зістрибнула й пішла попити трохи води. Повернувшись, сіла біля її ніг і тривожно ткнулася у них носом. Хай там що погане з нею відбувалося, я відчувала, що їй стає дедалі гірше.

– Що таке, Белло? Тобі потрібно «Зробити свої справи»? Ми ж щойно виходили.

Мама пішла на кухню й дістала коробку з ласощами. Я обожнювала звук, коли її діставали з буфета, але, коли Мама підійшла до сходів у підвал і відчинила двері, я засмутилася. Вони з Лукасом полюбляли кидати смаколики вниз, а я мала бігти по них і повертатися наверх. Зазвичай хтось із них казав: «Гарна вправа». Я не знала, що це означає, і не розуміла: якщо вони хочуть пригостити мене смаколиком, то чому просто не дадуть мені його з руки або ж одразу не запропонують усю коробку. Однак цього разу, коли Мама кинула кілька шматочків на сходи, я відчула щось недобре й не залишила її саму нагорі.

– Белло? Що ти робиш? Ти не хочеш смаколика? Навіть її голос мене насторожив. Я заскавчала. – Белло, біжи! Візьми ласощі!

Я розуміла команду, а ті ласощі внизу сходів манили мене своїми звабливими запахами. Я побігла вниз, бажаючи, щоб зараз тут був Лукас. Завжди, коли щось ішло не так, він усе залагоджував.

Жадібно і якомога швидше проковтнувши смаколики, я почула гучний гуркіт зверху, звук, який, здавалося, застиг у повітрі.

Налякана, я кинулася нагору. Мама лежала, скрутившись на підлозі. Вони видавала тихі звуки, охопивши тремтливими руками обличчя.

Я не знала, що робити. Спробувала покласти голову їй на плече, щоб утішити, але плече було напружене й не розслаблювалося.

Я гавкала й гавкала. За якусь мить Мама перестала тремтіти, але її губи все ще ворушилися, і вона стогнала.

Я ніколи не тішилася більше, ніж у ту мить, коли зрозуміла, що повертається Лукас. Він скоро буде вдома. Я несамовито чекала, поки зрештою не почувся його запах і не відчинилися двері.

– Белло? Чого ти гавкаєш? Удома не можна гавкати! Мамо? Привіт!

Я відбігла від Лукаса в куток, де лежала Мама. Він не пішов за мною, тож я побігла назад до нього. Він пішов на кухню і почав відкривати шухляди буфета.

– Твоїх ласощів немає. Мама давала тобі смаколик? Вона дримає?

Я загавкала.

– Гей! Белло, ні!

Я побігла до Мами. Лукас досі був на кухні. Я стала над Мамою і загавкала.

– Белло! Ану тихо! – Лукас підійшов до нас. – Мамо! – Він нахилився до неї і торкнувся шиї. Потім підвівся. Я ткнулася носом у Мамину щоку. Лукас схопив телефон і за мить уже гучно розмовляв з кимось голосом, сповненим страху. – Будь ласка, швидше! – кричав він.

Невдовзі після цього до нас додому прийшли чоловіки і жінки. Я чула їхній запах, але Лукас зачинив мене у своїй кімнаті, тож я їх не бачила. Спочатку було багато шуму, а тоді входні двері зачинилися, і запала цілковита тиша.

Я була сама й налякана. Я потребувала Лукаса, але знала, що він пішов з іншими людьми. Я не розуміла, що відбувалося, але бачила, що Лукас боявся, а Мама не прокинулася, коли він торкнувся її. Мені було страшно, тож я почала скавчати й дряпати двері спальні, а потім загавкала, щоб люди знали, що я покинута й налякана і потребує допомоги.

Ніхто не прийшов.

Я так сильно сумувала за Лукасом, що не могла думати ні про що інше, окрім як про його руки на моїй шерсті. Знала, що почуватимуся в безпеці лише тоді, коли він повернеться додому й випустить мене зі спальні. Світло, яке просочувалося крізь вікно, згасло, і я відчула, що день змінив вечір, і це, здавалося, сталося дуже давно. Стояла глупа ніч, коли лише тихі звірятка шарудять у траві, птахи мовчать, а повз будинок з ледь чутним шелестом проїжджають самотні машини. Їхнє світло на якусь мить осявало штори. Де ж Лукас?

Я погана собака. Знала, що не можна паскудити в будинку, що треба «Робити свої справи» надворі, але зараз у мене не було вибору, тож я зайшла в куток кімнати й наклала там купу. Я розуміла, що Лукас повернеться додому і кричатиме «Ні!». На підлозі біля ліжка знайшла довгу штуку з його запахом, яку можна було пожувати, і розгризла її на шматочки, коли нарешті відчула, що він наближається, і почула безпомилковий звук його кроків поблизу будинку. Я відчайдушно застрибала й задзвюкала, коли Лукас відчинив входні двері й урешті пройшов коридором до мене.

– О, Белло. Вибач мені. – Він нахилився до мене обличчям, щоб я могла його облизати. Я зіщулилася, коли Лукас приніс газети й воду, аби прибрати те, що я зробила в кутку, але він не кричав на мене. Натомість підняв ту довгу пожовану штуку: – Ну, мені все одно ніколи не подобався цей ремінь. Белло, ходімо гуляти.

Гуляти! Небо почало світлішати, я чула птахів і відчувала запах Мами-Кішки та інших собак і людей, коли ми йшли вулицею.

Я сподівалася, що ми йдемо в парк. Хотіла радісно гасати за білками, забігати на гірку, гратися і гратися.

– Це був черговий епілептичний напад, – сказав Лукас. – У неї не було їх уже давно. Ми думали, що ліки контролюють напади. Я дуже хвилююся, Белло. Лікарі навіть не впевнені, що саме з нею сталося.

Я відчувала сум, але не розуміла його. Хіба ж можна сумувати на прогулянці?

Мама не повернулася додому ні того дня, ні наступного. Коли Лукас «Пішов на роботу», він залишив мене у вольєрі, і я гавкала, висловлюючи розчарування і страх від того, що відбувалося. Чому Лукас пішов? Чому Мама немає вдома? Вона колись повернеться? Чи повернеться Лукас? Мені потрібна людина. Я буду хорошою собакою, виконуватиму «Сидіти» і дбатиму про спокій, якщо всі просто повернуться додому й випустять мене з вольєра.

Того дня, коли Лукас із Мамою повернулися разом додому, я була просто в захваті: гавкала і славчала, відчайдушно намагаючись вибратися з вольєра. Лукас відчинив двері, і я миттю, ледь лизнувши язиком його обличчя, помчала до вітальні й застрибнула на диван, де лежала Мама. Вона сміялася, поки я облизувала її щоки.

– Белло, униз, – сказав мені Лукас.

Мені не подобалося «униз», однак, коли він плеснув у долоні, я зрозуміла, що Лукас зараз розсердиться, тож неохоче зістрибнула на підлогу. Мама випростала руку, щоб погладити мене по голові, і це було майже так само приємно, як лежати з нею на дивані.

– То що сказано в повідомленні? – запитала Мама.

– Що ми, маючи собаку, порушуємо умови договору оренди. У нас є три дні до того, як вони викличуть спеціаліста з відділу контролю за тваринами й почнуть процес виселення, – сказав Лукас сумним голосом. Я хотіла підійти до нього й утішити, але водночас хотіла лежати на місці, щоб Мама продовжувала гладити мене.

Мама поклала руки на пояс.

– Я бачила тут й інших собак.

– Так. Дозволяється приходити в гості з собаками, але, гадаю, хтось розповів їм, що Белла голосно гавкає вже два тижні.

– Хто?

– Вони не сказали.

– Не розумію: якщо ми всі намагаємося бути хорошими сусідами, чому вони просто не прийшли поговорити з нами?

– Ну, іноді ти трохи лякаєш людей, мамо.

Вони якось мить мовчали. Я тицьнула носом у Мамину руку, коли вона перестала гладити мене.

– Ми не можемо переїхати, Лукасе, – тихо сказала Мама.

– Я знаю.

– Це прекрасне місце, бо ти можеш ходити звідси на роботу пішки. А переоформити субсидію на сплату житла ми не зможемо за кілька днів. До того ж це єдине місце, яке ми більш-менш можемо собі дозволити. Де ми візьмемо гроші на заставу?

– Але ж це було до того, як я дістав роботу. Можливо, тепер ми зможемо сплачувати дорожчу оренду.

– Я хочу, щоб ти збирав гроші для коледжу, – відповіла Мама.

– Я збираю. Але ж саме для цього й потрібні заощадження: для непередбачуваних випадків.

– Не могу повірити, що це відбувається насправді.

Вони знову замовкли. Я підійшла до Лукаса, бо відчувала, що він занепокоєний, однак не розуміла чому, адже ми всі нарешті були вдома разом. Я скрутилася калачиком біля його ніг.

– Що робитимемо, Лукасе?

– Я щось придумаю, – відповів він.

Наступного дня Мама повернулася додому, притискаючи телефон до щоки, і, поки Лукас дивився на неї, я гризла гумову паличку, яка називалася «кістка». Були ще й інші штуки, які називалися кістками, і вони подобалися мені значно більше.

– Саме це я й намагаюся пояснити вам. Це повідомлення – помилка. У мене немає собаки, – сказала вона.

Почувши слово «собака», я підвела погляд. Що вона намагалася сказати мені? Я подивилася на Лукаса, але він зосереджено спостерігав за Мамою.

– До мене приходили гості з цуценям, але я особисто не маю собаки. – Я знову подивилася на Маму, коли та промовила слово «собака». – Саме так. Правильно. Спаси бі. Дуже вам вдячна. – Вона поклала телефон. – Я не збрехала. Особисто я не маю собаки. Белла – твоя собака.

Я принесла кістку Мамі, вирішивши, що вона хоче кинути її, аби я зробила «Гарну вправу».

Лукас посміхнувся.

– Чудовий юридичний аргумент.

Мама не поворухнулася, щоб узяти кістку.

– Але це не означає, що наша проблема зникне. Рано чи пізно вони спіймають нас.

– Може, й ні. Я вигулюватиму Беллу лише до світанку чи після заходу сонця. У такі години персонал не працює. Я впевнений, що сусідам буде байдуже, поки вона не гавкатиме. А щойно ми опинимося на вулиці, то хто знатиме, що я живу в цьому будинку? Може, я просто прогулююся тут із собакою.

Я не розуміла, про що вони говорять, але мені подобалося повторення мого імені і слова «собака».

– А якщо мені треба буде піти до лікарні? Ти не можеш щоразу брати відгул. Я можу ходити на зібрання ввечері, але на цьому все.

– Можливо, нам слід найняти зооняню.

– І пожертвувати чим, іжею?

– Мамо.

– Я просто кажу, що ми не можемо собі цього дозволити.

– Добре.

Я із задоволенням зітхнула.

– Вибач. Я просто не знаю, як усе буде. Одного дня, і, певно, дуже скоро, Белла таки залишиться вдома сама і, щойно це станеться, почне гавкати.

Розділ 6

Протягом наступних кількох днів ми гралися у дві нові гри. Одна називалася «Не гавкай». У мої обов'язки завжди входило попереджати всіх, тільки-но я виявляла, що біля дверей хтось був. За відповідних обставин я могла почути чи відчути запах когось навіть до того, як лунав дзвінок, тож прогавкувала своє знання для блага всіх, хто був удома. Іноді Лукас із Мамою приєднувалися до мене, викрикуючи попередження. «Припини!» – волали вони. – «Тихо!». Але, коли ми гралися у «Не гавкай», Лукас, стоячи у дверному отворі, висовував руку, натискав на дзвінок, а тоді різко наказував: «Не гавкай» і тримав мене за морду. Мені не подобалася ця гра,

та ми грали у неї знову й знову. Потім Мама виходила з квартири, Лукас сідав у вітальні, а вона стукала кісточками пальців по дверях, що не вкладалося у схему, але Лукас усе одно казав «Не гавкай». Вони наче не хотіли, щоб я виконувала свою роботу!

Гра «Не гавкай» була дуже схожа на гру «Чекати» – ще одна гра, яка мені не подобалася. Коли Лукас казав «Чекати», я сідала й не рухалася, доки він не повертався і не казав «Добре!». А іноді давав мені смаколик, казав «Молодець», і ця частина гри мені подобалася, але загалом «Чекати» вимагала зосередженості й була виснажливою і нудною грою. Здається, люди не мають відчуття часу й не розуміють, скільки веселощів вони пропускають, поки собака виконує команду «Чекати» і має просто сидіти й не гратися. Те саме стосувалося й «Не гавкай». Лукас називав мене хорошою собакою лише тоді, коли я пам'ятала, що так треба робити постійно: коли хтось дзвонив у дзвінок і я робила «Не гавкай», Лукас міг дати мені смаколик, а міг і не дати. Це було виснажливо. Я сподівалася, що він забуде про цю гру, але він постійно її повторював, і Мама теж.

Значно, значно веселішою була гра «Додому». Вона полягала в тому, що Лукас відстібав мій повідець, і я бігла до нашого будинку й скручувалася калачиком біля входних дверей. Лукас дуже детально пояснював місце, де я мала лягти.

– Ні, ти маєш бути тут, Белло. Ось тут, де ніхто з вулиці не зможе тебе побачити. Гарзд?

Він плескав по бетону, доки я не лягала, а потім давав мені смаколик. Коли ми грали в «Додому», я була хорошою собакою, якій давали їжу. Коли ж ми грали в «Не гавкай», я не почувалася хорошою собакою, навіть якщо Лукас давав мені ласощі.

– Белла все зрозуміла. Якщо колись мені знадобиться, то вона просто підбіжить до будинку й ляже біля стіни під живою огорожею, на цілком непомітному місці, – сказав Лукас Мамі.

Мама погладила мене по голові.

– Вона хороша собака.

Я замахала хвостом.

– Утім, з «Не гавкай» досі є проблеми, – сказав Лукас.

Я загарчала.

Понад усе я хотіла, щоб Лукас сказав мені, що я хороша собака, – це і «Крихітний шматок сиру» свідчило, що Лукас любить мене й частує чудовими смаколиками.

Кілька разів Лукас садовив мене у вольєр і клав перед ним телефон, який мене зовсім не цікавив. «Не гавкай», – суворо казав він і виходив разом з Мамою за двері. Мені ставало самотньо, і я гавкала, тоді в кімнату забігав Лукас, а саме цього я й хотіла! Але він сердився й казав «Не

гавкай» кілька разів, не випускаючи мене й навіть не гладячи, попри мій неймовірний захват від того, що я бачу його.

Я зрозуміла, що «Не гавкай» ще менш весела гра, коли до неї залучили вольєр.

– Не думаю, що вона розуміє це, – сказав одного вечора Лукас Мамі. Ми погуляли в парку, пограли у м'я чика, і я почувалася неймовірно сонною.

– Вона більше не гавкає на дверний дзвінок, – відповіла Мама.

– Так, це правда. Тепер із дверним дзвінком Белла поводить, як хороша собака.

Я сонно постукала хвостом. Так, я була хорошою собакою.

– Я завтра йду до невропатолога, – сказала Мама.

– Може, я візьму лікарняний? Ми не можемо ризикувати, залишаючи її саму.

– Ні, Лукасе, тобі не треба цього робити.

Почувши слово «Лукас», я замахала хвостом і підвелася: раптом ми йдемо на прогулянку.

– Не знаю, які є варіанти, – невесело сказав він. – Ти не можеш пропустити прийом у лікаря, бо до нього дуже складно потрапити.

Я сіла й подивилася на Лукаса, на свою людину, насторожившись, попри втому. Щось відбувалося: вони з Мамою були дуже, дуже напружені.

Я зробила «Сидіти», була хорошою собакою, виконуючи «Не гавкай», але, здавалося, це не допомогло.

Рано-вранці наступного дня, приблизно в той час, коли Лукас зазвичай робив «Пішов на роботу», ми втрьох вийшли на прогулянку. Я обожнювала, коли ми гуляли разом!

Вийшовши з дверей, ми одразу перейшли на інший бік вулиці, як і завжди. Я відчула запах Мами-Кішки з лігва.

– Бачиш? – промовив Лукас. – Тут нова огорожа. З обох боків нейлон. Я точно не зможу обпертися ногою об сітку й перелізти. А ланцюги тепер масивні й приварені просто до стовпів. Щоб перерізати їх, потрібні промислові болторізи.

Мама насупилася.

– Стривай, то ти різав огорожу?

– Ні. Гантер сказав, що це я, але мені ніколи не доводилося цього робити. Я просто викручував дроти плоскогубцями.

– Рада це чути. Може, ти підскочиш, схопишся за верхню рейку й перестрибнеш на той бік?

– Можна спробувати, – кивнув Лукас. – Але Белла залишиться по цей бік. А мені потрібно, щоб вона залізла в підвал і загнала котів до моєї сітки.

– А якщо ти залізеш туди сам, зможеш піймати їх сіткою?

– Можливо. Я хочу спробувати.

– А якщо я піду з тобою?

Лукас усміхнувся Мамі.

– Там унизу доволі гидко.

– О, я бачила й гірше, – відповіла вона.

– Можливо.

– Коти можуть вилізти з двору? – Мама торкнулася тканини, що висіла на огорожі. – Думаю, вони могли б видертися по цьому.

– Гадаю, могли б, але в задній частині двору вони вирили прохід під рамою, де була погнута стара огорожа, тож, імовірно, входять і виходять крізь той отвір.

– Як думаєш, навіщо він установив нову огорожу? – запитала Мама.

– Якщо чесно, гадаю, що він хоче перешкодити мені виловити решту котів. Хоче продемонструвати: він може це зробити, і я його не зупиню.

– Який приемний чоловік.

Ми разом піднялися вулицею. Невдовзі підійшли до дороги, на якій повз нас швидко проносилося багато автовок. За кожною з них тягнулися різні запахи, а як чудово пахли газони й кущі, біля яких я зупинялася, щоб насолодитися! З-за огорожі до мене загавкав білий пес, і мені закортіло підійти й обняти його, але я була на повідці.

Біля великої будівлі Мама розвернулася і пішла в інший бік. Я постійно зупинялася й озиралася до неї, але вона продовжувала йти, не обертаючись. Було дуже прикро. Те, що почалося як чудова родинна прогулянка, чомусь розсипалося на друзки. Я не розуміла. Ми мали бути разом! Я нервово завилала.

– Перестань, Белло. Мама просто йде на прийом. Вона забере тебе, коли звільниться. Ну, а я пішов на роботу.

Мене збентежило його «Пішов на роботу», бо зазвичай він казав це, коли лишав мене вдома з Мамою. А зараз ми були на прогулянці.

Лукас підвів мене до дверей, які просигналили, коли він відчинив їх. Він увійшов, обережно роззираючись навкруги, а потім потягнув мене за собою. Підлога була дуже гладенька й пахла хімікатами та безліччю різних людей, хоча я нікого не бачила. Це було веселе нове місце, особ ливо коли Лукас побіг зі мною коридором! Ми з ним опинилися в маленькій кімнатці з іще сильнішим запахом хімікатів. Він присів, і я у захваті замахала хвостом.

– Гаразд, слухай. Ти не маєш бути в лікарні. Якщо тебе спіймають, у мене будуть серйозні проблеми: можуть звільнити. Це лише на той час, поки Мама буде на прийомі у лікаря. Мені треба працювати. Я одразу повернуся до тебе, щойно відзначусь, що заступив на зміну. Будь ласка, «Не гавкай», Белло. Будь ласка.

Тільки не це. Він узяв мене за морду й поторсав її.

– «Не гавкай».

Я ж не гавкала.

Я була спантеличена, коли він вийшов і зачинив за собою двері. Що тепер?

Я подумала, що, може, це та версія гри «Не гавкай», коли я починаю гавкати, і Лукас відчиняє двері. Навіть якщо він розсердиться на мене, це краще, ніж бути самій у дивному місці. Я не відчувала його запаху по той бік дверей, хоча досі знала, що він десь поруч. Це схоже на відчуття, коли він повертався додому після «Пішов на роботу». Тож хоч Лукас мене залишив, він і досі був у будівлі або поруч із нею. Але де? Куди поділася Мама? Я заскавчала. Вони ж не хотіли, щоб я лишилася сама в цій кімнаті? Щось не те!

Я зробила «Сидіти», як хороша собака, і втупилася у двері, прагнучи, щоб вони відчинилися. З того боку не було чутно взагалі жодних звуків. Зрештою, не в змозі витримати більше ні секунди, я загавкала.

Лукас відчинив двері, коли минуло багато, багато часу – і багато, багато гавкоту. Спершу я відчула запах його та ще однієї людини, і згодом він увійшов до кімнати, а за ним слідом – жінка. Я страшенно зраділа Лукасу і стрибнула на нього, обіпершись лапами, щоб він нахилився і я змогла поцілувати його в обличчя. Моя людина повернулася! Тепер ми можемо вийти з цієї крихтної кімнати і, можливо, підемо в парк і посмакуємо ласощами.

– Бачиш? – запитав Лукас у жінки.

– Ти ж сказав, що це цуценя! Вона вже доросла.

Жінка нахилилася і простягла руку, від якої пахло чимось солодким. Я ніжно облизала її, одразу полюбивши цю жінку за такі солодкі пальці.

– Ні, вона ще цуценя, приблизно семи місяців. Ветеринар каже, що вона народилася в березні чи на початку квітня.

Жінка почухала мене за вухами.

- Знаєш, коли у хлопця є цуценя, це справді діє на дівчат.

Я притислася до її руки.

- Чув таке.

Жінка підвелася.

- Але не на мене.

- Справді? Бо я ж навмисно взяв Беллу, щоб вразити Олівію з відділу техобслуговування.

- Я помітила, що останнім часом ти все робиш лише заради цього.

- Напевно, мій метод працює, якщо ти почала це помічати.

- А ще я помітила, що сміттепровід знову забитий. Це мое найпріоритетніше завдання у відділі помічань.

- Добре знати, де мое місце в списку.

- То який твій план? Ти ж знаєш: якщо тебе спіймають із собакою, то звільнять. В електронному листі лікаря Ганна з двома мільярдами речей, яких співробітники ніколи не повинні робити, приведи-свого-собаку-на-роботу десь на верхівці списку.

- Я подумав: ти у відділі техобслуговування, а це - підсобка, то, може, ти поприбирала б тут десь годинку. Просто щоб скласти Беллі компанію, тоді вона не гавкатиме.

- Справді? А чому я взагалі маю робити це для тебе?

- Не для мене. Для собаки.

- Белло, - сказала жінка, гладячи мене по голові, - твій татусь такий нахаба.

- Ти ж казала, що я заучка. Не думав, що буває два в одному.

- О, для таких, як ти, є винятки.

- То тепер ти називаєш мене винятковим?

Жінка засміялася.

- Як на мене, нічого виняткового в тобі немає. Чи несподіваного. Чи цікавого.

- Тут ти помиляєшся, бо насправді я дуже несподіваний.

- Справді?

- Чесно.

- Назви мені одну річ, яка мене здивує.

- Добре.

Лукас на мить замовк.

- Бачиш?

- Гаразд, як щодо цього: я живу навпроти котячого будинку.

- Що? - жінка засміялася.

- Кажу тобі. Я повен сюрпризів.

- Що ж, гаразд, але я все одно не можу провести тут цілу годину. Я ж не ти, у мене не такі обов'язки: бігати навколо й нічого не робити. У мене є керівниця, і вона, мабуть, уже питає, куди я поділася.

- Але ж такий був закл

ад! Я дивую тебе, а ти приглядаєш за моєю собакою.

- Не було ніякого закладу. Я не закладалася.

- Будь ласка.

- Ні. У всякому разі, якщо мене спіймають із собакою, звільнять нас обох.

У двері постукали. Ця ситуація здалася такою, до якої команда «Не гавкай» не застосовувалася, тож я повідомила Лукаса про те, що там хтось є. Вони з жінкою переглянулися.

Лукас відчинив двері, за ними стояв худий чоловік. Його взуття пахло землею і травою, у нього було довге волосся й бородате обличчя. Я рушила вперед, щоб привітатися, але Лукас став переді мною і не дав пройти.

- Сподіваюся, я нічого не перервав, - з осміхом сказав чоловік.

- Нехай помріє, - відповіла жінка. - Це все, про що він думає.

Лукас засміявся.

- Привіт, Таю. Олівія затигла мене в підсобку. Ти прийшов саме вчасно, щоб урятувати мене.

- То що за гавкіт я чув з коридору? - Чоловік присів, і я підійшла до нього, махаючи хвостом. - Хіба може в лікарні асоціації ветеранів бути собака? Звісно, що ні. - Його руки були ніжними й пахли людьми та кавою.

Лукас підняв руки, а тоді опустив.

- Ми не можемо залишити її вдома саму. Вона гавкає, а фірма-орендатор сказала, що виселять нас, якщо піймають із собакою, а Беллу відправлять у притулок для тварин. Розумію, що це проти правил, але я не знав, як бути.

- Тому його грандіозний план полягає в тому, щоб я посиділа з Беллою у цій підсобці, - додала жінка.

- Лише поки моя мама не повернеться після прийому в лікаря.

- Він страшенно панікує, - сказала жінка. - На два роки старший від мене, але доросла тут я.

- Ну, гадаю, у мене є рішення нашої маленької проблеми, - сказав чоловік. - Я просто заберу Беллу з собою до відділення.

- А якщо лікар Ганн дізнається? - з тривогою запитав Лукас.

- Лікар Ганн керує цілою лікарнею зі скороченим бюджетом і не має часу вистежувати собаку, що завітала в гості. До того ж, гадаю, ми зможемо кілька годин протримати Беллу в таємниці.

Чоловік узяв мене за повідець і повів до нових кімнат. На підлозі тут лежав міцний килим і стояло кілька крісел, у яких сиділи люди. Я відчувала, що від килима пахло людьми, хімікатами та їжею, тільки не собаками. Мені не подобалося бути далеко від Лукаса, та всі любили мене, пестили й називали мое ім'я. Було багато літніх людей, але не всі. Утім, кожен радий був мене бачити. Я клала голову на м'які крісла, щоб люди могли почухати мене за вухами.

Я дізналася, що чоловіка, який забрав мене, звати Тай. Він був дуже привітний зі мною і дав трохи курки, хліба та яєць. У однієї жінки, Лейли, тремтіли руки, коли вона пригладжувала шерстку на моїй голові. «Хороша собака», - прошепотіла вона мені у вухо.

Чоловік почастивав мене повною ложкою такого смачного соусу, що мені закортіло повикручуватися на підлозі.

- Не годуй її пудингом, Стів, - сказав Тай.

Чоловік зачерпнув ложкою ще одну порцію:

- Це ванільний.

Соус у маленькому пластиковому контейнері стояв на столі поруч з м'яким стільцем, а лампа на столі нагрівала їжу, і в повітря підіймався солодкий аромат. Я дивилася на руку чоловіка так уважно, ніби зосереджувалася на «Крихітному шматку сиру». Ложка опустилася вниз - і я облизалася, чекаючи, доки зможу обережно взяти її у нього.

Тай постукав пальцем по стільцю чоловіка.

- Гаразд, Стів, але це остання ложка.

Чоловіка із соусом звали Стівом.

- Ця собака нагадує мені покруча бульдога, який був у мене в дитинстві. Можеш приходити сюди, коли забажаєш, Белло.

Я облизала його пальці.

Тай знизав плечима.

- Щодо цього я невпевнений. Якщо лікар Ганн дізнається, що Белла була тут, у нього буде істерика.

- І нехай, - голос Стіва був різкий, а його рука стиснула мою шерсть. Я підвела на нього очі, не розуміючи, що відбувається. - Він і гадки не має, крізь що ми проходимо.

Тай простягнув руку, щоб погладити мене по голові.

- Ні, послухай, Стіве, він хороша людина. Просто на нього багато всього звалилося, і постійно зверху надходять нові вказівки.

Стів послабив хватку.

- Точно. Добре. Тоді нічого йому не кажи.

- Гм. - Тай потер підборіддя.

- Ще одну ложечку. - Стів розвернувся на своєму кріслі і взяв ложку, а я зосереджено подивилася на нього, не кліпаючи.

- Ні. Нам треба йти. - Тай потягнув мене за повідець, і я неохоче пішла за ним, сумно озираючись до Стіва. - Ти хороша собака, Белло. Я хочу тебе з деким познайомити.

Тай підвів мене до чоловіка, який сидів у великому широкому кріслі біля вікна. Його звали Мак. На голові у нього не було волосся, а руки виявилися м'якими, коли він провів ними по моїх вухах. Його шкіра була дуже темною, а пальці пахли здебільшого милом і трохи беконом.

Мак був сумний, такий, якою іноді була Мама, - біль, змішаний зі страхом і відчаєм. Я згадала, як лягала біля Мами, щоб утішити її, коли вона так почувалася, тож поклати передні лапи на крісло Мама, а тоді застрибнула до нього.

- Ого! - засміявся Тай.

З подушок на кріслі піднявся пил, і я глибоко вдихнула його. Мак довго й міцно мене обіймав.

- Як життя, Маку? Тримаєшся?

- Ага, - відповів Мак.

Це єдине, що він сказав. Однак, поки він обіймав мене, я відчувала, як його біль слабшає. Я була хорошою собакою, виконувала свою роботу і втішала Мака. Упевнена, що Лукас схвалив би це.

Нарешті до кімнати увійшла Мама. Вона обійняла кількох людей.

– Тобі треба приводити сюди Беллу. Вона тут дуже популярна, – сказав їй Тай.

– Ну... подивимося, – відповіла Мама.

– Я серйозно, Террі. Ти б бачила, як оживився Мак.

– Мак? Справді?

– Можна тебе на хвилинку? – тихо спитав Тай.

Мама з Таєм відійшли в куток, щоб побути зі мною наодинці.

– Знаєш, чому більшість цих людей щодня приходять сюди? – запитав Тай.

Мама подивилася на людей, які сиділи у кріслах.

– Щоб побути з такими ж, як вони.

– Так, звісно, але не лише через це. Насправді їм більше нікуди йти. Вони не такі, як ти, у них немає сина, про якого слід піклуватися.

– Піклуватися, – повільно повторила Мама. – Не впевнена, що це правильне слово. Насправді все навпаки.

– Розумію. Я просто кажу: коли ці люди дізналися, що ти крадькома привела сюди собаку, у них з'явилося відчуття, ніби вони мають мету. Розумієш? Дай їм когось перемогти. Вони ж воїни, їм корисно повернутися на поле битви, навіть якщо це лише бунт проти дурного правила щодо собак. Чому б тобі не привести Беллу сюди завтра?

– О, я не думаю, що це гарна ідея, Таю. Якщо лікар Ганн дізнається, Лукаса можуть...

– Лікар Ганн не дізнається, – перервав її Тай. – Ми сховаємо Беллу від нього й від усіх, кого це може хвилювати. Гарзд? Зробімо це, Террі.

Наступного дня, коли Лукас «Пішов на роботу», ми з Мамою подалися разом з ним! Мене відвели до моїх друзів у великій кімнаті з кріслами. Мама також сіла там і почала говорити з людьми. Усі були раді мене бачити.

У чоловіка на ім'я Стів більше не було того дивовижного солодкого соусу.

– Хочеш трохи тортика?

Просто чудово. Мені подобався Стів. Мені подобався Марті, який поборовся зі мною на підлозі. Мені подобався Дрю: у нього не було ніг, але він покатав мене у своєму кріслі. Я сиділа в нього на колінах і махала хвостом, а люди сміялися. Хоча запахи були не такі, як під час поїздки в автівці, мені подобалося притискатися до Дрю, коли ми їхали. Я подумала, що наступного разу в машині Лукас може дозволити мені сидіти в нього на колінах.

Це був неймовірний день. Усі пестили мене, пригощали ласощами й дарували любов.

Я робила «Сидіти» для Джордана, а він давав мені шматочки гамбургера, а потім Лейла сказала: «Лікар Ганн іде!». Тоді Тай схопив мене і відніс на диван, де сидів Мак.

– Белло, лягай! – сказав Тай.

Мак простягнув до мене руки, і я лягла на нього, щоб утішити. Хтось наклав мене ковдрою. Я не розуміла цієї гри, але, коли трохи поворушилася, Мак поклав на мене свою руку й стримав. Його серце калатало.

– Лікарю Ганн! – почувся гучний голос Тая. – Ми можемо обговорити необхідність того, щоб сюди підключили кілька каналів, окрім прогнозу погоди?

Почулися інші голоси. Я нерухомо лежала, притиснувшись до Мака.

– Хороша собака, – прошепотів він так тихо, що я ледве розчула.

Коли ковдру прибрави, люди аплодували й казали мені, що я хороша собака, а я радісно махала хвостом.

Пізніше я дізналася, що жінку з підсобки звати Олівія. Вона прийшла провідати мене, дала трохи ласощів, потім підвелася і поговорила з Мамою.

Того вечора Мама кілька разів промовляла її ім'я.

– Чому ти не запросиш її на побачення? – запитала Мама Лукаса.

Я принесла м'ячик і, втупившись у нього, сподівалася, що Лукас кине його по підлозі.

– О, не знаю. Може, тому що вона ненавидить мене?

– Якби вона ненавиділа тебе, то ігнорувала б, а не дражнила.

– Вона не дражнить. Ми просто різні люди. Вона така собі готеса. Називає мене «пересічним американцем» і каже, що я її ліки від безсоння.

Мама якусь мить мовчала.

– Це ж не через мене?

- Про що ти?

- Ти не можеш постійно сидіти біля мене, та, навіть якби й міг, мені це не сподобалося б. Бути тягарем для власної дитини - це для матері найгірше. Якщо ти все відкладаєш на потім через мене, то це означає, що мое життя прожите марно.

- Не кажи так!

- Ні, це не просто дурні думки, це правда. Ти знаєш, що більше за все я шкодую про те, що покинула тебе. Залишила, коли пішла в армію, і ледь не покинула, коли спробувала покінчити життя самогубством. Але тепер усе в минулому, Лукасе. Я не полишу тебе, і єдине, чого я хочу, це щоб ти мав майбутнє. Будь ласка, повір мені - це для мене найважливіше.

- Добре, тоді й ти повір мені, мамо. У мене є майбутнє. У мене чудове майбутнє. Обіцяю, я не дозволю цьому завадити.

Трохи згодом Мама кудись пішла, а ми з Лукасом вирушили годувати котів. Замість того, щоб іти до лігва, Лукас повів мене до задньої частини огорожі, де під рамою був проритий прохід. Земля і огорожа пахли кількома дорослими котами. Я знала, що всі вони і ще кілька інших сиділи зараз у лігві. Я відчувала, що Мама-Кішка теж була там. Лукас висипав їжу з сумки в миску й підставив під огорожу.

- Доведеться їм ходити сюди, - сказав він, ніби змирившись із ситуацією. - Я не можу підійти ближче. - Я чекала, що Лукас відштовхне огорожу, але він цього не зробив. Натомість повів мене до передньої частини двору, поклав руку на пояс і дивився на щось біле, прикріплене до темної тканини, яка вкривала огорожу.

- Це повідомлення про знесення, Белло. Гадаю, він дістав дозвіл.

Я відчула, що Лукас стривожений, і здивовано подивилася на нього. Ми повернулися до наших дверей і зайшли всередину. Мама вдома не було. Лукас підійшов до шафи й дістав звідти тонкі ковдри з ушитими дерев'яними брусками, які пахли котами. Потім він схопив телефон і повідець.

- Готова, Белло?

Ми помчали на інший бік вулиці.

- Гм, - сказав Лукас. - Так нічого не вийде. Навіть якщо я зможу залізти туди, не випускаючи повідець, не знаю, чи зможу перенести тебе на той бік, не поранивши. - Він погладив мене по голові. - Гаразд, тоді зробимо ось що. - Він відстібнув повідець від нашійника. Я замахала хвостом. Корисно потренуватися. Готова? «Додому», Белло!

Кінець ознакомительного фрагмента.

Текст предоставлен ООО «ЛитРес».

Прочитайте эту книгу целиком, купив полную легальную версию (<https://www.litres.ru/brus-kameron/shlyah-dodomu/?lfrom=362673004>) на ЛитРес.

Безопасно оплатить книгу можно банковской картой Visa, MasterCard, Maestro, со счета мобильного телефона, с платежного терминала, в салоне МТС или Связной, через PayPal, WebMoney, Яндекс.Деньги, QIWI Кошелек, бонусными картами или другим удобным Вам способом.